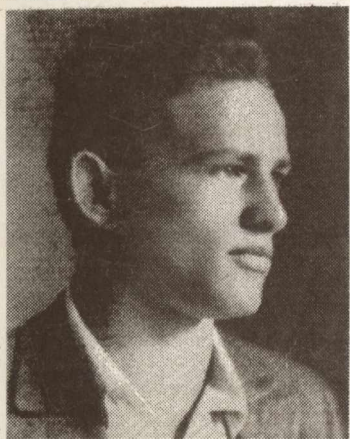


*Wilhelm
Schamoni*



*JAUNI
ir
ŠVENTI*

*Wilhelm
Schamoni*

*JAUNI
ir
ŠVENTI*



TARPDIECEZINĖS KATECHETIKOS KOMISIJA
KAUNAS 1995

UDK 2: 929

Ja 719

Vertė kun. Robertas Grigas

IMPRIMATUR

vysk. S. Tamkevičius S J

Kauno arkivyskupo augziliaras

Kaunas, 1995 09 13

NIHIL OBSTAT

kun. V. Brilius MIC

Kaunas, 1995 09 10

ISBN 9986-556-29-5

© FMG

© LKB TTK leidykla 1995

Pratarmė

Vaikai yra tarytum besiskleidžiantis pumpurais. Jaunuoliai - lyg žydinti gėlė. Jiems viskas prieš akis, jie pilni lūkesčių. Šventumas padeda tiems lūkesčiams išsipildyti. Jis suteikia blogio nepaliesto, besigrumiančio ir bręstančio vaiko veidui ypatingą spindesį. Šis spindesys atsiranda iš Dievą mylinčios širdies, iš sielos, žinančios, iš kur ji ateina, kur eina, kam gyvena, kuri meldžiasi, yra taiki, nes egzistuoja daugiau Dievui negu pati sau. Daugelis šios knygos tekstų žmonių vidinį pasaulį atspindi taip pat gerai, kaip nuotraukos perteikia jų išvaizdą, kurią jiems suteikė Dievas. Ne visi žmonės, apie kuriuos čia rašoma, yra Bažnyčios paskelbti šventaisiais ar palaimintaisiais. Bet visi jie galėtų paklausti: kodėl pasilieki toks, koks esi? Kodėl netiki Dievo meile tau? Kodėl nenori į meilę atsiliepti meile, atsiverti Dievui ir prisidėti, kad Jis būtų labiau mylimas?
(Vilhelmas Šamoni)

Wilhelm Schamoni

Turinys

- Šv. Aloyzas Gonzaga (1568 - 1591)
Šv. Rožė Limietė (1586 - 1617)
Šv. Marija Magdalena de Paci (1566 - 1607)
Šv. Stanislovas Kostka (1550 -1568)
Pal. Klaudijus de la Kolombjero (1641 - 1682)
Pal. Antonijus Balduėis (1665 -1717)
Luiza iš Prancūzijos (1737 -1787)
Šv. Elzbieta Seton (1774 - 1821)
Šv. Petras Šanelis (1803 -1841)
Pal. Teofanas Venardas (1829 - 1861)
Šv. M. Eufrazija Peletjė (1796 - 1868)
Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė (1873 -1897)
Šv. Bernadeta Subiru (1844 - 1879)
Šv. Jonas Boskas (1815 - 1888)
Pal. Michaelis Rua (1837 - 1910)
Fridrichas Ozanamas (1813 - 1853)
Pal. Arnoldas Jansenas (1837 - 1909)
Damijonas de Veusteris (1840 - 1889)
Pal. Marija Teresė Ledochovska (1863 - 1922)
Šv. Gema Galgani (1878 - 1903)
Šv. Marija Goreti (1890 - 1902)
Pal. Švenčiausiosios Trejybės Elzbieta (1880 - 1906)
Pal. Dievo Širdies Marija Droste
iš Višeringo (1863-1899)
Margarita Sinkler (1900 - 1925)
Ona de Ginė (1911 - 1922)
Pranciška Štreitel (1844 - 1911)
Eduardas Popas (1890 - 1924)
Bernardas Lėneris (1930 - 1944)
Marija Margarita Bonjė (1905 - 1933)
Stefanas Kašapas (1916 - 1935)
Karlus Leisneris (1915 - 1945)
Pal. Michaelis Pro (1891 - 1927)



Aloyzas Gonzaga (1568 - 1591)

Aloyzas Gonzaga gimė netoli Mantujos ir buvo vyriausiasis markgrafo Ferantos Gonzagos Kastiljoniečio sūnus. Jis priklausė renesanso laikais iškilusiai ambicingai giminei, kurios kelias į valdžią buvo, galima sakyti, grįstas nusikaltimais. Jo brolis Rudolfas mirė kaip žudikas - buvo atskirtas nuo Bažnyčios ir nužudytas.

Aloyzas sakė apie save, kad jis esąs sulankstytas geležies gabaliukas, kurį kalviui reikia ištiesinti. Kiek daug reikės pastangų, jis aiškiai suprato tik tada, kai sulaukęs devynerių

metų buvo nusiųstas į Medičių dvarą Florencijoje tarnauti pažu. Čia pamatė, koks galėjo užaugti. Aloyzą apsupo toks nedorovingumas, kad atgrasė nuo dvaro gyvenimo ir vertė dar atkakliau ieškoti Dievo globos. Jis ir anksčiau daug meldavosi, bet dabar išmoko melstis netgi be žodžių, paprasčiausiai mintyse su meile pasinerdamas į tikėjimo paslaptis.

Pilypo II dvare Aloyzas tarnavo pažu nuo 1581 iki 1583 metų. Tada dvaras buvo įsikūręs Madride. Jo nuodėmklausiuvi krito į akis trys berniuko savybės: sprendimų branda, neapykanta tuščiam laiko leidimui ir rūpestis, kad kalbėdamas nepasakytų apie kitus ką nors blogo. Kartą, kai jis per Marijos Ėmimo į Dangų iškilmę Jėzuitų bažnyčioje dėkojo po šv. Komunijos, staiga suvokė, kad turi tarnauti Dievui Jėzuitų ordine. Tėvas tokiame sūnaus sprendimui smarkiai pasipriešino.

Aloyzas pelnė jaunimo meilę ir pagarbą ne dėl išorinių talentų - mokyklos draugai praminė jį mažuoju generolu, - bet dėl veržlaus tyros jo sielos ryžtingumo, didvyriškai ir nuosekliai pagal sąžinės balsą einant keliu, kurį jam nurodė Dievas. Jo siela mokėjo vertinti, todėl, net būdamas didelių pavojų kūryje, išliko tyras kūnu ir siela, apsuptas daugybės galimybių, jis aiškiai žinojo, ko kurios vertos, herojiškai atmetė valdžios, nedoro geismo ir tuščios garbės pasiūlas, kad iš visos širdies atsiduotų savo Dievui ir Kūrėjui.

Artimo meilės tarnystė, rūpinimasis sergančiais maru labai anksti pakirto jo sveikatą. Nors jis įveikė marą, tačiau besilaikantis karštis neleido pakilti iš lovos. Mirė pasirgęs tris mėnesius. Prieš pat savo mirtį paklaustas, kaip jam sekasi, Aloyzas atsakė: "Mes einame, Tėve provincijole!" - "Einatė? Kur?" - "Į dangų, jei mano nuodėmės manęs nesulaikys". - "Pažiūrėkite į šį jaunuolį, - sušnabždėjo provincijolas susirinkusiems, - jis kalba apie savo kelią į dangų, kaip mes kalbėtume apie pasivaikščiojimą į Fraskatį!"



Rožė Limietė (1586 - 1617)

Rožė de Flores gimė 1586 metų balandžio 20 dieną Limoje, Peru. Tik pradėjusi protauti, apdovanota mistinėmis dovanomis, ji ilgus metus kentėjo savo šeimoje, ypač nuo motinos, kuri norėjo dukterį ištekinti. Būdama dvidešimties metų Rožė tapo dominikone tretininke; jos mėgstamas pavyzdys buvo šv. Kotryna iš Sienos. Rožė gyveno savo tėvo sode, nuošaliai nuo pasaulio. Ji padėjo savo vargšams tėvams užsidirbti duoną siuvinėdama ir augindama gėles. Jeigu kalbėsime apie susivaldymą, tai galima drąsiai teigti, kad šioje srityje niekas jos nepralenkė. Kūnas jai atrodė "tinkamas tik atgailai". Kai vieną kartą sunerimo dėl savo pasninkų, išgirdo Viešpaties balsą: " Tas, kuris už tave savo gyvenimą ir kraują atidavė, mokės pasirūpinti tavo kūnu. Gamtos įstatymai yra duoti jo, o ne jam". Dvylika

valandų Rožė skyrė maldai, dešimt - darbui, o dvi miego-
davo guolyje, išsklotame medžio drožlėmis. Ji prašė Dievo,
kad būtų apsaugota nuo paviršutiniškumo, ir kiekvieną dieną
kentėdavo baisias Dievo apleidimo kančias, kurios yra
skaudesnės už mirtį. Po to ji vėl patyrė nepaprastą malonės
jėgą ir paguodą. Žymių teologų komisijos apklausiamą,
Rožė turėjo papasakoti apie savo maldą. "Man nereikia
jokių pastangų melstis. Visos mano jėgos susikaupia mano
viduje, kaip geležis limpa prie magneto, ir svaigsta nuo
tokio saldumo, kad joks kančios jutimas tampa negalimas.
Mano širdis dega meile. Aš jaučiu Dievą visa savo esybe ir
esu visiškai tikra Jo šlovinguoju buvimu. Kontempliacija
manęs nevargina, ir vienintelis mano džiaugsmas - jausti,
kad Dievas yra manyje. Netekti to man reikštų patirti
pragarą, ir jau niekas, kas sukurta, negalėtų suteikti pa-
guodos". Paskutiniai trys jos gyvenimo mėnesiai buvo
nuolatinė kova su mirtimi, paslaptingas negalėjimas nu-
mirti. Nepaisant to, Rožė vis meldėsi: "Viešpatie, padidink
mano kančias, bet kartu sustiprink ir savo meilę mano
širdyje". Paskutinis prašymas, kurį žmonės girdėjo ją sa-
kant, buvo malda už motiną: "Viešpatie, aš atiduodu ją į
Tavo rankas. Stiprink ją, neleisk, kad jos širdis plyštų iš
sielvarto". Kai šventoji paskutinį kartą atsiduso, jos motiną
užvaldė tokia paguoda ir toks širdies ramumas, jog ji turėjo
pasitraukti nuo lovos, kad paslėptų džiaugsmą, kuris švietė
jos veide. Tai įvyko 1617 metų rugpjūčio 24-dieną.



Marija Magdalena de Paci (1566- 1607)

Marija Magdalena, kilusi iš aristokratiškos Paci giminės, gimusi 1566 metų balandžio 2 dieną Florencijoje, jau nuo pat mažumės gyveno gilų maldos gyvenimą. 1582 metais savo gimtajame mieste ji įstojo į šv. Marijos "degli Angeli" karmeličių vienuolyną. Būdama noviciate sunkiai susirgo. Kai visi suprato, kad ji mirs, buvo leista

prieš nustatytą laiką jau gulinčiai mirties patale duoti amžinuosius įžadus. Seserys nunešė šventąją į bažnyčią, kur ji su džiaugsmu tai atliko. Parnešta atgal į lovą, paprašė seserų leisti jai truputį pailsėti. Seserys mielai įvykdė jos norą ir užtraukusios užuolaidas, esančias prie lovos, išėjo iš patalpos. Praėjo valanda, bet nebuvo girdėti nė jokio garso, netgi kosulys, kuris ją taip kankino, liovėsi. Seserys nekantravo, pagaliau baimingai įėjo į ligonės kambarį ir rado ją kupiną žavesio meilingai ilsintis Dieve; jos veidas buvo gražus, skruostai žydėjo, o akys žvelgė į krucifiksą. Ji buvo panaši ne į tą išblyškusią, sulysusią seserį Mariją Magdalena, o į angelą. Pirmoji jos ekstazė truko dvi valandas. Ir nuo tada, per keturiasdešimt dienų, priėmusi Angelų duoną, ji kiekvieną rytą taip nugrimzdavo mintimis į Dievą. Šventoji vienuolyne turėjo įvairių pareigų. Buvo novicijų vadovė ir viena iš vienuolyno vyresniųjų, tačiau jos sveikata ėjo vis prastyn. 1585 - 1590 metais ji įveikė siaubingą Dievo apleidimo ir išorinių šėtono puolimų bandymą. Po šio nuskaistinimo laikotarpio kartojosi ekstazės ir regėjimai. Jie buvo dažnesni nei paprastai ir trukdavo ilgiau. Tuomet ji dialogo forma bendraudavo su dieviškaisiais Asmenimis. Kalbėdama Tėvo vardu, žodžius tardavo pakiliu, garbingu tonu ir suteikdavo jiems didingumo, kokio niekas nepajėgė įsivaizduoti. Kai kalbėdavo Sūnaus arba Šventosios Dvasios vardu, žodžiai skambėdavo didingai, bet meiliai; tačiau kai prabildavo savo vardu, balsas būdavo toks prislopintas, kad ją vos buvo galima suprasti.* Žodžius ji tardavo taip nusižeminusi, kad, atrodė, nori pati save sunaikinti". Kartais pagauta ekstazės Marija taip pat diktudavo įspėjimus Popiežiui Sikstui V, kardinolams ir vyskupams, kad šie reformuotų Bažnyčią. Paskutiniaisiais metais ji turėjo atsisakyti novicijų vadovės pareigų, nes ėmė kosėti krauju. Marija Magdalena de Pacimirė kaip Nukryžiuotasis, netekusi paguodos ir išgyvendama didelį vidinį apleidimą.

* *J. Gorres. Christl. Mystik, II, 258 f., 397 f.*



Stanislovas Kostka (1550- 1568)

Stanislovas Kostka, kilęs iš lenkų didikų giminės, gimęs 1550 m. spalio 28 dieną, Rostkove, Mazovijoje, 1564 metais su savo broliu Povilu atvyko į Vieną, į Jėzuitų kolegiją. Stanislovas gyveno dievobaimingai ir visą savo laiką skyrė studijoms, tuo tarpu Povilas įpratęs su savo auklėtoju per naktis linksminintis ir užti. Šventojo požiūris vyresniojo brolio širdyje kėlė priekaištus sau ir nežabotą pyktį tam "padlaižiui". Greitai prieita iki smūgių ir spyrių negalinčiam apsiginti. Palaužtas tokio elgesio Stanislovas

neteko jėgų ir sunkiai susirgo. Pasveikęs pasiprašė priimamas į Jėzaus Draugiją. Bet Vienoje nenorėjo jo priimti. Bijojo audros, kuri tokiu atveju būtų kilusi. Todėl Stanislovas nusprendė paslapčia palikti Vieną, vykti į Romą pas Jėzuitų Generolą ir iš jo paties gauti sutikimą. Išvykdamas jis paliko tokį raštelį: "Neieškokite paaiškinimo, dėl ko slapta išvykau. Mano tikslas - atitolti nuo pasaulio ir sekti Dievo kvietimą, kuris šaukia mane įstoti į Jėzuitų ordiną. Jeigu mano tėvas ir brolis tikrai mane myli, kaip turi mylėti, jie manęs nepasmerks dėl šio žingsnio, nes aš palikau juos, kad ieškočiau vienintelės savo gyvenimo laimės. Jei mano tėvas prisimins, kiek kartų jis man teigė, kad nepakęsiąs mano įstojimo į kokį nors ordiną, tai supras, jog atskleidamas, ką ketinu daryti, būčiau užkirtęs kelią savo sumanymui įgyvendinti. Tačiau esu įsitikinęs, kad ateis diena, ir jis džiaugsis, jog esu toli, nes mano atsiskyrimas atims iš jo galimybę priešintis mano gerovei ir Dievo valiai". Persirengęs valstiečių jaunuoliu Stanislovas iškeliavo į Augsburgą; kadangi ten jau neberado Kanizijaus, su kuriuo norėjo aptarti savo problemą, patraukė toliau į Dilingeną. Nukamuotas brolio kankinimų, ligos skausmų ir pabėgimo įtampos, į Dilingeną jis atvyko leisgyvis iš bado. Kanizijus išegzaminavęs suprato tikrą jaunuolio pašaukimą ir pasiuntė jį, įdavęs rekomendacinį raštą, pas generolą Pranciškų Bordžiją į Romą. Jis buvo priimtas į noviciatą ir savo draugams novicijams tapo šviesus pamaldumo ir džiaugsmingumo pavyzdys. Pabėgimo metu, o gal jau anksčiau, kai jis labai kentėjo Vienoje, prasidėjo jo mirtina liga. Stanislovas nebuvo pratęs prie klastingo Romos klimato, ir 1568 metais per Švč. Mergelės Marijos Ėmimą į Dangu (rugpjūčio 15 dieną) maliarija pasiglemžė j o gyvybę. Rugpjūčio 5 dieną jis dar sakė: "Galbūt Marijos Ėmimą į Dangu mirusieji švenčia taip pat džiaugsmingai, kaip ir mes žemėje. Sau nieko daugiau netrokštu, kaip tik kartu su jais švęsti kitą šventę".



Klaudijus de la Kolombjero (1641 - 1682)

Palaimintasis gimė miestiečių šeimoje. Jį visada traukė vienuolio gyvenimas, tačiau jis turėjo iškęsti, kaip ir daugelis žengiančių lemiamą žingsnį, baisią vidinę kovą. Įstojo į jėzuitų ordiną. Kiek laiko pabuvęs pamokslininku Lione, tapo vyresniuoju viename iš ordino padalinių, įsikūrusiame Parei-le-Monjale, po to 1676 -1679 m. buvo Jorko hercogo žmonos Beatričės fon Estė, Anglijos karaliaus

brolienės, asmeninis kapelionas. Londone jis galėjo veikti slapta, nepaisydamas katalikams užėjusių ypač sunkių laikų, kol tapo vadinamojo "popiežiaus perversmo" auka: buvo apkaltintas prisidėjęs prie tariamo katalikų sąmokslų, po to penkias savaites kalintas ir, pašlijus sveikatai, ištremtas į Parei-le-Monjalį, kur netrukus mirė nuo plaučių ligos. Pirmą kartą atvykęs į Parei jis tapo šv. Marijos Margaritos Alakok nuodėmklausiu, kai to jai be galo reikėjo. Visuotinai pasmerktą svaičiotoją jis pripažino šventąja - kaip Dievo įrankį dėl jos nusižeminimo ir paklusnumo, ir patvirtino, protingai ir drąsiai, kad jos matytos Švenčiausiosios Jėzaus Širdies vizijos yra tikros. Palaimintasis tapo jos dvasios vadu ir aistringai padėjo jai platinti Jėzaus Širdies garbinimą. Sielovados darbe jis nuolat pabrėžė klusnumą malonei, kad Dievo valia visur, visiškai ir visuose dalykuose būtų vykdoma. Jo mirtį geriausiai aprašo jo šventosios penitentės žodžiai: "Saldu yra mirti atkakliai garbinus širdį to, kuris mus teis".



Antonijus Baldinučis (1665 - 1717)

Evangelijoje rašoma, kad Jėzus meiliai pažvelgė į turtingą jaunuolį, kuris sužavėtas atėjo pas jį ir paklausė, kas yra tobulumas. Tiesą sakant, anuomet ši istorija baigėsi liūdnai; jaunuolis neišdrįso visko atsisakyti ir sekti Jėzų. Tačiau tuo džiugiau išgirsti apie vieną turtingą jaunuolį iš gražiosios Florencijos, kuris pasirinko teisingą kelią. Jo laikais gyvenusio Baltazaro Frančeskinio paveiksle mūsų dienų žmonės gali pamatyti gyvai nutapytą Antonijaus portretą.

Antonijaus tėvas - pasaulinio garso meno istorikas - buvo vienas iš aristokratų ir turtuolių, besilankančių Medičių rezidencijoje. Jis palaikė labai gerus santykius su dvaru. Visi manė, kad Antonijus tikrai seks tėvo pėdomis. Jis buvo apdovanotas visomis gamtos ir dvasinėmis dovanomis. Tikras laimės kūdikis: "Švari siela, pilna tikros laimės jausmo, apgirtusi nuo gyvenimo pilnatvės ir drąsos, turtinga širdis, dar nepavargusi nuo gyvenimo".

Tačiau Antonijus taip pat yra Dievo malonės vaikas. Būdamas trylikos metų savo pastabų knygelėje jis užrašo: " Aš niekada nenoriu girtis; nenoriu nieko daryti ar sakyti, dėl ko kiti pasijustų esą įžeisti; geriau jau mirti negu sutepti savo liežuvį kad ir menkiausiu melu".

Į tą knygelę Antonijus užsirašė visa, kas buvo gražiausia ir svarbiausia šv. Aloyzo gyvenime. Jo susižavėjimas šiuo šventuoju visiškai nestebina. Per du namus nuo jo tėvų buto, Angelų gatvėje, stovi tas namas, kuriame 1577 metų rudenį du mėnesius gyveno Aloyzas.

Antonijus įstojo į tą patį noviciatą pas jėzuitus, į kurį buvo įstojęs ir Aloyzas. Jis kasdien meldėsi, kad būtų pasiųstas į kokią nors tolimą misiją. Tačiau jam nebuvo skirta ten vykti dėl silpnos sveikatos.

Baldinučis su savo broliu sudarė nuostabią sutartį: per visas Dievo Motinos šventes jie priims šv. Komuniją ir kaip kunigai laikys vienas už kitą Mišias, kad pakęstų kankinystės malonę. Antonijaus, kaip kunigo, talentas ir stropumas visiškai priklausė Ordinui. Daugelį kartų Fraskatyje jis pavadavo filosofijos profesorių, o kartą ir moralės mokslų profesorių. Tačiau iš tiesų Dievo Karalystei jis tapo didis tada, kai ėmė misionieriauti. Jo misionieriaavimas buvo vienas sėkmingiausių tame šimtmetyje. Visas kūno ir proto jėgas, nuo jaunystės tikslingai lavintas, jis paskyrė aukštam savo pašaukimui. Pėsčiomis ir basas misionierius ėjo iš vietovės į vietovę. Pasakojama, kad jo klausydavosi net trisdešimties tūkstančių žmonių minios. Bažnyčiose būdavę

per mažai vietos. Po atviru dangumi, perpildytose aikštėse Baldinučis kalbėdavo didelėms minioms. Jei užkietėjęs pasaulis nepriimdavo Dievo Žodžio, pamokslininkas paremdavo jį asmenine atgaila.

Nuo 1695 m. iki pat savo mirties tėvas Antonijus vyskupijose aplink Fraskatį ir Viterbo pasakė apie 448 pamokslus. Jis ne tik gerai suprato tautos dvasią bei organizavo iškilmingas pamaldas ir procesijas, bet taip pat rūpinosi "Marijai pasišventusiųjų" kongregacijomis, globojo kiekvieną besistiebiančią į Dievo šviesą, kiekvieną apaštališkai nusi-teikusį, siekė, kad misijų vaisiai išliktų ir būtų puoselėjami. Jo nepaprastas pavyzdys, nepaisant ligotumo atliekamos pamaldos Marijos garbei, prieglauda nusidėjėliams, palenkė net kiečiausias širdis. Idealizmas ir didžiadvasiškumas leido Baldinučiui prasiskverbti į žmonių širdis ir paskatinti juos melstis. Antonijus mirė su savo dainos posmu lūpose: "Jėzau, mano meile, aš mirštu iš meilės Tau!" Jis gyveno taip, kaip kartą rašė: "Iš visko, kas nutinka, reikia stengtis paimti gera, o blogis tegul išnyksta. Reikėtų rūpintis, kad nugalėtume nerimą ir baimę, gyventume plačia širdimi, atmesdami visokį siaurumą. Kad tai tesėtume, turime prašyti Viešpatį pagalbos, turime neleisti sau skendėti niūriose mintyse, be reikalo nekalbėti apie sunkumus, prie ko esame įpratę. Negalvokime apie blogį, kuris gali ateiti, o tik apie tą, kuris jau atėjo ir kurį reikia nugalėti".



Luiza iš Prancūzijos (1737 - 1787)

Ketrios jauniausios Liudviko XV dukterys - Luiza tada buvo tik vienuolikos mėnesių - su didelėmis išskilmėmis buvo atiduotos auklėti į uždara benediktinių vienuolyną Fontevrole. Jų tėvas linksmi leido laiką ir per dvylika metų nerado laiko aplankyti savo vaikų. Būdama vos ketverių metų, kartą Luiza pasakė savo auklėtojai: "Aš taip stipriai myliu Dievą, kad kas rytą dovanuju jam savo širdį. Ką jis man už tai duos?" Jai sunku buvo susidoroti su savo staigumu, ūmiu būdu ir puikybe. Kai kambarinė vieną kartą ją išbarė, ji sušuko: "Argi aš ne jūsų karaliaus duktė?"

- "O taip, - atsikirto ta sąmojingai, - o aš argi nesu jūsų Dievo duktė?" - ir Luiza jos atsiprašė. Kai Luizai sukako trylika metų, ji grįžo atgal į dvarą, į Versalį, ir todėl turėjo gyventi rūmų gyvenimą. "Dariau tai nesiskųsdama, nors viskas buvo priešinga mano polinkiams ir žalinga sveikatai. Aplinka kvietė mane pasilikti šioje žemėje su tariama jos linksmybe ir laime, o mano vidus garsiai šaukė, kad visa tai tėra ištrėmimo ir piligrimystės vieta". Mintis, kad jos tėvas, kuris skendėjo savo ydų purve, amžinai pražus, ją baisiai kankino. Luiza ryžosi paskirti gyvenimą atgailai už tėvo nuodėmės. Jos tėvui kad ir nenoromis sutikus, lydima tik rūmų damos ir vieno riterio, ji 1770 metų balandžio 11 dieną nuvyko į šv. Deni karmeličių vienuolyną. Savo palydai, kuri nežinojo nė ką sakyti iš nustebimo, paaiškino, kad atgal ji nebegrįš, ir paprašė ne mažiau nustebusių seserų pamiršti, kas ji buvo už vienuolyno sienų. Šviečiamąjį amžiaus pasaulis pasipiktino. Jos įstojimas į vienuolyną Europoje sukėlė sensaciją, panašią kaip 1551 metų šv. Pranciškaus Bordžijaus atvejis. Garbingoji vienuolė nepakentė jokių išimčių iš bendros Ordino disciplinos, su džiaugsmu atlikdavo nešvariausius darbus, daug kartų buvo novicijų vadovė ir priore. Šv. Augustino Motina Teresė, - taip ją dabar vadino, dėl savo ryšių su dvaru galėjo padaryti daug ir įvairių gerų darbų. Didelė paguoda jai buvo tai, kad jos tėvas prieš mirtį nuoširdžiai atgailaudamas priėmė šv. Sakramentus ir ieškojo progų atitaisyti padarytą blogį ir kitiems sukeltus nemalonumus. 1787 metais ji gavo siuntinį su užrašu "Šventosios relikvijos". Jame rado plaukus, supiltus kažkokiais baltais milteliais. Kai Luiza suprato, kad čia nuodai, buvo jau per vėlu: ji jų įkvėpė. Mirė kankinama baisiausių skausmų. Jos paskutinis žodis buvo: "Niekada nepatikėčiau, kad mirti gali būti taip saldu".



Elzbieta Seton (1774- 1821)

Penkiolikmetei mergaitei Elzbietai, antrai iš trijų protestanto gydytojo dr. Richardo Balėjaus, gyvenusio Niujorke, dukterų, teko matyti, kaip 1789 metais balandžio 30 dieną Džordžas Vašingtonas tapo pirmuoju JAV prezidentu. Elzbietai buvo tik treji metai, kai ją paliko jos

mama. Todėl tėvui ji buvo daugiau negu saulės šviesa, o jis mergaitei - motina, draugas ir mokytojas tikrąja to žodžio prasme.

Kai Elzbietai suėjo dvidešimt metų, ji ištekėjo už pirklio Viljamo Setono. Bėgo metai ramiam naujos šeimos rate, besirūpinant penkiais vaikais, kuriais Dievas apdovanojo: Ona, Marija, Viljamu, Richardu, Kotryna ir Rebeka. Elzbieta augo protestantiškoje episkopalų bažnyčioje, kuri dar išlaikė tikėjimą, kad Jėzus Kristus yra Dievas. Ji mielai skaitė Bibliją ir Kristaus sekimą ir pagal tai stengėsi tvarkyti savo gyvenimą. 1801 metų vasarą Niujorko uoste kilo geltonojo drugio epidemija. Dr. Balėjus skubėjo į pagalbą sergantiesiems, užsikrėtė pats ir greitai atgulė į mirties patalą. Kilnioji duktė, būdama suaugusi, slapta rūpinosi savo labai mylimu tėvu, nes jis buvo padaręs daug gero, nors jo religija, atrodo, apsiribojo tik natūralaus humaniškumo sąvoka.

Nejaugi jis turi mirti, neprisiminęs Dievo ir pasaulio Išganytojo? Ji mielai būtų paaukojusi Viešpačiui savo pačios gyvenimą, kad tik tėvas neišeitų anapus neparodęs tikėjimo ir atgailos ženklo. Tačiau jos pačios gyvenimas jai atrodė per maža dovana. Ir štai! Būdamajauna motina, ji siūlo tai, kas jai brangiausia! Elzbieta pasilenkė prie lopšio, kur miegojo jos mažoji Kotryna, paėmė nekaltą vaikelį ant rankų ir mintyse pasiūlė Dievui savo mylimos mažylės gyvenimą už tėvo išgelbėjimą. Bet Dievas atsakė savaip: mirštantis tėvas su meile ir tikru tikėjimu kartoj o šventą Jėzaus vardą, kurį Elzbieta šnabždėjo jam į ausį. Jis daug kartų pakartojo: "Mano Išganytojau, Jėzau, pasigailėk manęs".

Tvirtai tikinti moteris tą patį išgyveno dar kartą, kai budėjo prie savo vyro Viljamo. Kol sirgo, jis patyrė prekyboje tokių didelių nuostolių, kad šeimai grėsė visiškas skurdas. Be to, ir jo sveikata nesitaisė. Vis dėlto jis priėmė Feličių šeimos kvietimą atvykti į Livorną. Su savo vyresniąja dukra, kuriai tada buvo devyneri, jie išvyko į Italiją. Bet ten atvykusiems keleiviams nebuvo leista keliauti po šalį,

pirmiausia jie turėjo vykt? į ligoninę karantinui. Šis įsakymas Viljamui Setonui reiškė beveik mirties nuosprendį. Tarp šaltų ir drėgnų mūrų ir lentų jie jautėsi lyg kalėjime. Rūpindamasi savo mirštančiu vyru ir kenčiančia dukra, ponija Seton parodė didelį dvasios kilnumą ir nepajudinamą krikščioniškąjį tikėjimą. Jos vyras dėl savo profesijos buvo kone visiškai užmiršęs religiją. Dabar iš savo žmonos Elzbietos jis vėl išmoko melstis. Tuoju po vyro mirties našlė ir pati sunkiai susirgo. Feličių šeima Livorne ją priėmė svetingai. Šios šeimos pavyzdžio ir Dievo šauksmo paveikta Elzbieta Seton 1805 metais ryžosi pereiti į katalikų tikėjimą. "Aš esu Jo, o Jis yra mano!" - apibendrino ji savo religinius išgyvenimus.

Elzbietai reikėjo šios Taboro kalno valandos! Pagarba asmeniniams įsitikinimams ir apsisprendimui nebuvo jos amžininkų stiprioji pusė. Elzbietos perėjimas į Katalikų Bažnyčią užtrenkė jai daugelį durų, kurios anksčiau visada buvo atidarytos.

Po tam tikro taip pat ir išorinių vargų paženklinto laikotarpio drąsioji moteris 1808 metais Baltimorėje atidarė katalikišką mergaičių mokyklą. Kas galėjo pagalvoti, kad ši pavyzdinga žmona, nuostabi penkių vaikų motina ir labai tikinti atsivertėlė dar taps ir naujos, mokymui ir auklėjimui pasišventusios vienuolinės šeimos dvasinė motina? 1813 metais per šv. Vincento Pauliečio šventę pirmosios 18 bendruomenės seserų davė įžadus. Jų įkurtos parapijų mokyklos turėjo didelę reikšmę išlaikant ir platinant katalikiškąjį tikėjimą Jungtinėse Amerikos Valstijose. Jos dvi dukterys įstojo į vienuoliją ir tapo taip pat ir dvasinėmis jos dukterimis. Sūnus Robertas buvo Heliopolio arkivyskupas, o sūnus Viljamas - žinomas rašytojas!

Argi ne didinga tai, ką Dievas nuveikė per šią moterį? 1911 metais jos bendruomenę sudarė 6 tūkstančiai narių, šiandien jau yra per 11 tūkstančių seserų, kurios ją gerbia kaip įkūrėją.



Petras Šanelis (1803 - 1841)

Penkiolikmetį lotynų kalbos mokinį Petrą Šanelį apėmė didelis nusiminimas ir pasibjaurėjimas savo studijomis. Jis jau buvo galutinai nusprendęs susirišti į ryšulį savo daiktus ir grįžti namo, kai mokytoja jam tarė: "Pirma nueik į bažnyčią ir pasimelsk Marijai; o tada padaryk tai,

ką ji tau nurodys". Jaunuolis paklausė patarimo. Po valandėlės jis sugrįžęs sušuko: "Aš lieku, aš lieku".

Tolimos misijos žavėjo jį nuo jaunystės, apie jas svajojo ir tapęs kunigu. Jo vyskupui buvo nelengva 1831 m. išleisti į misijas šį aukso širdies, vaiko tikėjimo paprastumo kunigą, kuris gyveno lyg angelas.

Šventasis išvedė pirmuosius marijonus į Okeaniją ir Futunos saloje įkūrė katalikišką misiją. Nors vietiniai salos gyventojai vadino jį žmogumi, turinčiu gerą širdį, tačiau Petras Šanelis savo veikla pasiekė nedaug. Per trejus metus pakrikštijo apie penkiasdešimt žmonių, daugiausia mirštančių vaikų. Be to, keletą patraukė į katechumenus. Kartą Petras pasakė vienam broliui vienuoliui: "Tokioje sunkiai veikiančioje misijoje mes turėtume būti šventieji!" Kitam parašė į Prancūziją: "Dėl to, kad susidūriau su tokiu aklu pasipriešinimu, jokių būdų neketinu palikti šios ašarų pakalnės. Apie save turiu su širdgėla pasakyti: esu čia tik niekam tikęs tarnas".

Iš pradžių užsimezgusi draugystė su tos salos karaliumi staiga nutrūko, vos tik jo vyriausias sūnus Medala ir dukterė atsivertė į tikėjimą. Diktatorius nutarė nedelsdamas nužudyti misionierius ir su šaknimis išrauti visa, kas priminė krikščionybę. Petras Šanelis buvo užmuštas kuoka, kuri greičiau negu kirvis suskaldė jo galvą. Kankinio daliai jis rengėsi visą savo gyvenimą, už tai meldėsi ir ramus sutiko pavojų. Beprasmiškas mirtis? Visiškai ne! Kai 1845 metais, istorijai atvertus kitą lapą, čia vėl atvyko misionieriai, jie plovė saloje puikų derlių? Visa Futunos sala tapo krikščioniška.



Teofanas Venardas (1829 - 1861)

Kai Teofanui sukako devyneri metai, jis ganė savo tėvo avis. Berniukas, sužavėtas pal. Šarlio Kornėjaus kankinyste, apie kurią buvo skaitęs viename misijos laikraštyje, sušuko: "Aš irgi noriu eiti į Tonkiną, aš irgi noriu tapti kankiniu". 1850 metais iššventintas subdiakonu, jis paprašė, kad jį priimtų į Paryžiaus Užsienio Misijų Seminariją. Dvidešimt dvejų su puse metų buvo iššventintas

kunigu ir tuoj po šventimų išsiųstas į Honkongą, kur penkiolika mėnesių mokėsi kinų kalbos. Jo apaštalavimo laikotarpis sutapo su tuo laiku, kai Tonkine buvo žiauriai persekiojami krikščionys, todėl turėjo veikti pasislėpęs ir saugodamasis. Tačiau kaip ant delno buvo aišku, kad Teofanas vieną dieną vis dėlto pateks į persekiotojų rankas, bet netgi tokia perspektyva leido jam iškęsti visus nepriteklius, aukas, kančias ir ligas. Jo gražūs, nuoširdūs laišakai yra persunkti kankinystės troškimo. Paskelbti jie sukėlė panašų susižavėjimą misijomis kaip šv. Pranciškaus Ksavero laišakai. Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė mylėjo jį kaip broį. "Teofanas Venardas, - sakė ji savo seserims, - yra mažas šventasis, ir jo gyvenimas visai paprastas. Jis degte dega meile Nekaltai Pradėtajai Motinai ir taip pat labai myli saviškius namuose. Jo siela yra labai panaši į manąją, o paskutiniai jo žodžiai - tarsi mano minčių aidas". Viena iš savo paskutinių laiškų ji atpasakojo ilgą ištrauką iš T. Venardo atsisveikinimo laiško, kurį jis parašė iš savo narvo, mat buvo gavęs "lengvo" arešto ir taip praleido du mėnesius iki nukirsdinimo: "Mūsų visų taip trokštama valanda man jau išmušė. Tai iš tikrųjų tiesa - Dievas išsirenka mažiausius, kad sugėdintų šio pasaulio didžiuosius. Šį pasaulį palieku ne savo jėgomis, o to, kuris ant Kryžiaus nugalėjo visas pragaro jėgas. Esu pavasarinė gėlė, kurią nusiskynė dieviškasis šeimininkas, kad ja pasidžiaugtų, maža gėlėlė, kuri gyveno tik vieną dieną ". Tačiau daugelyje širdžių ji tebegyvena.



M. Eufrazija Peletjė (1796 - 1868)

Marija Eufrazij a Peletjė pasaulio šviesą išvydo 1796 metų liepos 31 dieną mažoje Nuarmutjė saloje, netoli nuo Vandėjos pakrantės. Ji buvo vargšais besirūpinusio gydytojo duktė. Besimokydama Turo pensionate, Eufrazija susipažino su "Prieglobsčio vienuolynu", kur baltai ap-

sirengusios vienuolės jaunas nenusisekusio gyvenimo mergaites, išklydusias iš teisingo kelio, sugrąžindavo Gerajam Ganytojui Jėzui Kristui. Ji įstojo į šią bendruomenę ir būdama 29 metų tapo vyresniąja. Eufrazija taip aiškiai matė visus dalykus Dievo šviesoje ir taip stipriai jautė Dievo įtaką žmonių sieloms, kad turėjo drąsos tas prieglaudos merginas ir moteris, kurioms buvo daug atleista ir kurios dabar viena težino - vėl Dievą mylėti, vienuolijos namuose suorganizuoti į religinę Magdaliečių bendruomenę. 1829 metais Angerso vyskupas paprašė Turo vienuolyno atsiųsti seserų į Auklėjimo namus, kad galėtų dirbti su jaunomis laisvo elgesio mergaitėmis. Jauna vyresnioji apsiėmė pagelbėti, kol namai įsikurs, ir greitai pati ten buvo nusiųsta, kad padėtų susidoroti su tikrai nemažais įsikūrimo sunkumais. Tada prasidėjo tai, ką jai besimeldžiant Viešpats buvo parodęs vaizdu avilio, iš kurio išskrido gausūs bičių



spiečiai. Pirmieji Angerso namai, vietos vyskupui pri-
tariant, veikė taip, kad dukteriniai padaliniai palaikydavo
ryšį su pagrindiniais namais. Senieji vienuolynai, turintys
prieglaudą, ir kitos vyskupijos aršiai stėjo prieš "šią per
jauną vyresniąją, kuriai netinka tobulinti steigėjo darbą".
Tada šventosios įkūrėjos gyvenime prasidėjo didžioji kan-
čia. Tik prasidėjus šiems susidūrimams, per maldą Dievas
jai pasakė: "Lauk, tylėk, melskis, kentėk, vilkis!" Tie
žodžiai buvo jos devizas. Šventoji dirbo taip: tas globotines,
kurios Gerojo Ganytojo kaimenėje atrasdavo širdies ramybę
ir nenorėdavo grįžti atgal į pasaulį, bet taip pat nebūdavo
pašauktos gyventi griežtą magdaliečių gyvenimą, ji būrė į
bendruomenę, kur jos, vadovaujamos seserų vienuolių,
rūpinosi jaunesnių savo draugių gerove. Šventoji mirė nuo
vėžio 1868 metų balandžio 24 dieną. Kentėdama neap-
sakomas kančias, ji sugebėjo ištarti: "Mano siela skęsta
džiaugsme. Jaučiu, kad Dievas yra manyje. Aš nuoširdžiai
priimu Viešpaties valią. O, kokia jaučiuosi laiminga, bū-
dama Švenčiausios Mergelės globoje. Kuo gi būčiau buvusi
be jos? Mano vargšas laivelis dažnai buvo blaškomas, bu-
vau taip smarkiai puolama, mano mielos seserys, bet Die-
vo Motina mus gerai saugojo". Tie puolimai ir toliau liko
jos bendruomenės dalia.



Kūdikėlio Jėzaus Teresė (1873 - 1897)

Kūdikėlio Jėzaus Teresė vadinama Mažąja Terese, skirtingai negu Teresė Didžioji, vienuolijos reformatorė, taip pat basoji karmelite. Gimė Alesone 1873 metų sausio 2 dieną. Ji buvo jauniausioji iš devynių vaikų šeimos. Kilusi iš pasiturinčios, visiškai tikėjimu gyvenančios miestiečių šeimos, pavarde Martenai. Teresei dar nebuvo nė penkerių metų, kai mirė jos mylima motina. Mergaitė

pasidarė labai tyli ir susimąsčiusi. Ji prižadėjo Dievui, kad niekada nieko jam neatsakys, jeigu atrodys, kad jis ko nors prašo. Kuo geriau mergaitė suvokė Dievo reikšmę, tuo stipriau ją apimdavo Dievo meilė, kuo labiau suvokė Dievo meilę ir jos teikiamą palaimą, tuo karščiau ėmė trokšti palikti pasaulį ir, atsižadėdama savęs, melddamasi ir nuolat aukodamasi, būti įrankiu Atpirkėjo rankoje, kad išgelbėtų žmonių sielas. Todėl ji ilgėjosi ir norėjo gyventi tokį gyvenimą, kokį gyveno abi jos seserys karmelitės, "padėti kunigams ir misionieriams ir laimėti nesuskaitomą daugybę sielų Jėzui Kristui" (brevijorius). Lizjė karmelitų vienuolyne, kuris mažai beatitiko didžiosios ordino reformatorės idealą, vargšėlė nerado jokios paguodos ir pagalbos. Teresė dar stipriau, kaip vaikas prie tėvo, glaudėsi prie Dievo, dar labiau mylėdama, pasitikėdama ir aukodamasi ieškojo jo savo gyvenimo kasdienybėje. Galima pasiekti didžiausią tobulybę dalijant kitiems meilę, be nepaprastų kūno apmarinimų, be ypatingų malonės dovanų, nenuveikiant didelių darbų, - tai buvo jos atradimas. Šventumas jai reiškė ne ką kitą, tik kasdienio gyvenimo pašventinimą meile. Tokį šventumą galima praktikuoti visur: gatvėje, fabrike, kontoroje, parduotuvėje, šeimoje, vienuolyne. Būdama novicijų vadovės padėjėja, Teresė keletą novicijų išmokė šio evangelinio kelio - būti vaikais prieš Dievą. Taip pat savo gyvenimu, savo "Sielos istorija", išversta į dešimtis kalbų, ši 24 -erių metų tuberkulioze mirusi karmelite tapo visiems žmonėms prieinamo šventumo skelbėja. Gyvenimo pabaigoje ji suprato savo pašaukimą: "Mylėti, būti mylima ir vėl ateiti į žemę mokyti mylėti meilę", - ir per "mažąjį kelią", kuris moko būti vaikais Dievo akivaizdoje. "Tobulybė yra paprastas dalykas; matau, kad užtenka pažinti savo menkumą ir pulti kaip vaikui į gerojo Dievo rankas". Teresė mirė Lizjė mieste 1897 metų rugsėjo 30 dieną. Kaip dvasinio gyvenimo mokytoja, ji priklauso garsiausiems Bažnyčios mokytojams. Kūdikėlio Jėzaus Teresė yra viso pasaulio misijų globėja.



Bernadeta Subiru (1844- 1879)

1858 metų vasario 11 dieną keturiolikmetė visiškai nusigyvenusio malūnininko duktė Bernadeta Subiru prie Mazabelos uolų grotos Lurde netikėtai patyrė regėjimą, kurio metu jai pasirodė neapsakomo grožio šviesa spinduliuojantis moters pavidalas. Regėjimai toje grotoje vis kartojosi. Žmonės eidavo paskui Bernadetą. Jie matė mergaitę, pagautą ekstazės, girdėdavo, kad ji kalba, bet patys nieko nematydavo. Nepažįstamoji "Dama" kalbėjo Bernadetai: "Aš noriu, kad čia ateitų žmonės; Melskis už nusidėjėlius; Atgailos, atgailos, atgailos; Pasakyk ku-

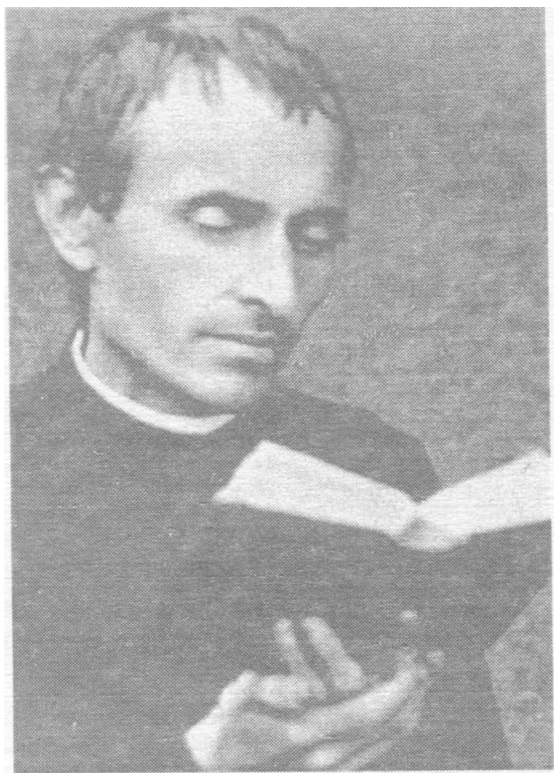
nigams, kad aš noriu, jog čia būtų koplyčia; Čia turi ateiti procesijos; Eik, atsigerk iš šaltinio ir nusiprausk jo vandenu". Paklususi šiam paliepiui, šventoji rankomis kiek pakasė grotos žemę, ir ištryško iki tol nežinomas šaltinis, kuris metų metais kasdien duoda 122 000 litrų vandens. Kai Bernadeta paklausė pasirodžiusios vardo, ji triskart pasakė: "Aš esu Nekaltas Prasidėjimas", bet mergaitė to vardo nesuprato. Pasirodė, kad šaltinio vanduo buvo stebuklingas: jis gydė, todėl žmonės sukruto ir tūkstančiais ėmė traukti prie grotos. Bažnyčia iš pradžių laikėsi šių maldingų Lurdo kelionių atžvilgiu labai rezervuotai, beveik priešišškai. Lurdas buvo ženklas. Po kurio laiko, kai imta neigti Visagaliai Dievo buvimą ir pažinimą, Lurde buvo įsteigtas nuolat veikiantis gydytojų biuras, kuris, padedant tūkstančiams įvairiausių pasaulėžiūrų gydytojų, užregistruo daugybę profesionalų patvirtintų nepaaiškinamų išgyjimų. 1866 metais Bernadeta įstojo pas Notre Damo seseris auklėtojas į šv. Žildaro vienuolyną Neverse. Bet novicijų vadovė nesuprato šios naujokės. Bernadeta netiko jos dvasinio gyvenimo schemai. Ji seniai buvo atlikusi noviciatą Dievo mokykloje. Noviciato vadovė ir vienuolyno vyresnioji baiminosi ne dėl tų paslaptinių išgydymų, bet kad Bernadeta neimtų didžiulio savo matytais regėjimais. Todėl jos pasinaudodavo kiekviena proga, kad pažemintų regėtoją iš Lurdo, tarsi Dievas per savo vidinį veikimą ir nuskaistinimo kančias nenužeminta savo šventųjų sielų. Remiantis tuo, kad ji "yra mažas, kvailas sutvėrimas, kuris niekam netinka", jos įžadai buvo vis atidėliojami. Dievas suteikė jėgų prabilti paniekintajai, kuri dėl savo istorijos buvo baudžiama visus 13 metų: "Matote, mano istorija yra visai paprasta, Mergelė pasinaudojo manimi, po to aš buvau nustumta į pašalį. Dabar čia yra mano vieta, čia esu laiminga ir čia pasilieku". Šventoji mirė 1879 metų balandžio 16 dieną po ilgai trukusios labai skausmingos ligos.



Jonas Boskas (1815 - 1888)

Jonas Boskas, kilęs iš mažo Beči kaimelio netoli Turino, turėjo imtis įvairiausių amatų ir tarnybų, kad užsidirbtų pinigų studijoms. 1841 metais įšventintas kunigu jis atvyko į Turiną ir šv. Juozapo Kafaso buvo paskirtas dirbti praktinį sielų ganytojo darbą. Don Boskas ypač rūpinosi palikusiais gimtinę ir likusiais be priežiūros jaunuoliais, kurie tais sunkiais metais atvykdavo iš kaimo į kylantį didmiestį pabandyti savo laimės. Didžiausia šven-

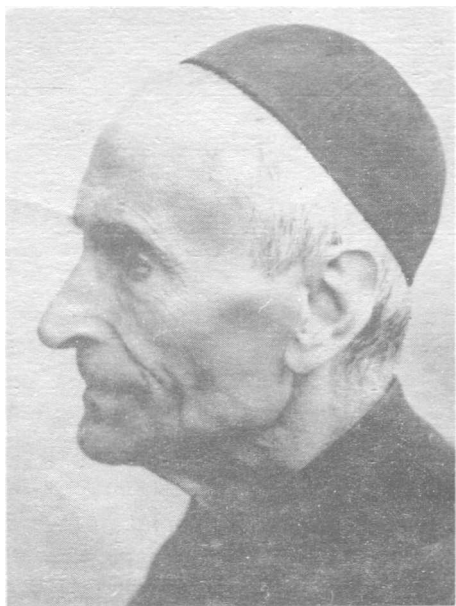
tojo problema buvo, kur įkurdinti žiemos mėnesiais šimtus jaunuolių, kurie šeštadieniais "eidavo pas don Boską". Pagaliau jam pavyko išsinuomoti didelę seną pašiūrę. Per 1846 metų Velykas jaunuolių jau buvo beveik aštuoni šimtai. Tuomet jis įkūrė reguliarias vakarines mokyklas. Gabesnius mokinius mokė kalbų ir matematikos, po to jie tapdavo kitų jaunuolių mokytojais; kurie turėjo pašaukimą kunigystei, tiems atsiverdavo tiesus kelias į tikslą. Netrukus don Boskas pastatė dirbančiam jaunimui namus ir įkūrė mokomąsias dirbtuves, kad jie galėtų ugdyti savo profesinius sugebėjimus. Savo besiplečiančios veiklos bendradarbius jis perorganizavo į Maldingąją šv. Pranciškaus Salezo bendruomenę, dažniausiai vadintą saleziečiais. Šiandien ši bendruomenė išplitusi visuose kontinentuose, ypač misijose, turi per 22 tūkstančius narių, milijonai jaunuolių yra baigę saleziečių mokyklas. Jaunuolėms jis įkūrė Marijos Krikščionių Pagalbos bendriją, kurioje yra maždaug 10 tūkstančių seserų. Šiame ordine apaštalauja iš viso apie 400 tūkstančių "saleziečių bendradarbių". Don Boskas, kaip niekas kitas, mokėjo patraukti širdis. Kartą jis vedė rekolekcijas 300 - tams kalinių ir su dideliu vargu išprašė ministro leisti jiems už jų gerą elgesį dalyvauti visą dieną trunkančioje išvykoje po Turino apylinkes be jokios sargybos, ir nė vienas iš kalinių, nors ir nesaugomi, net nebandė bėgti. Don Boskas buvo Dievo apdovanotas auklėtojas. Jo mokiniai laikė jį šventuoju. Jie žinojo, kad jis skaitė žmonių širdis. Jie savo ausimis girdėjo pranašystes, kurios paskui išsipildė jų akyse, gal netgi buvo šventojo padarytų stebuklų liudininkai. Jie matė, kaip jų mokytojas pasitiki Dievu, išgyveno jo darbui grėsčiusius sunkumus ir suprato, kad jį saugo Apvaizda. Don Boskas tikriausiai yra iškiliausia asmenybė devynioliktojo amžiaus Bažnyčios istorijoje. Jis mirė 1888 metų sausio 31 dieną Turine. Nesuskaičiuojamos minios palydėjo jį į paskutinę kelionę.



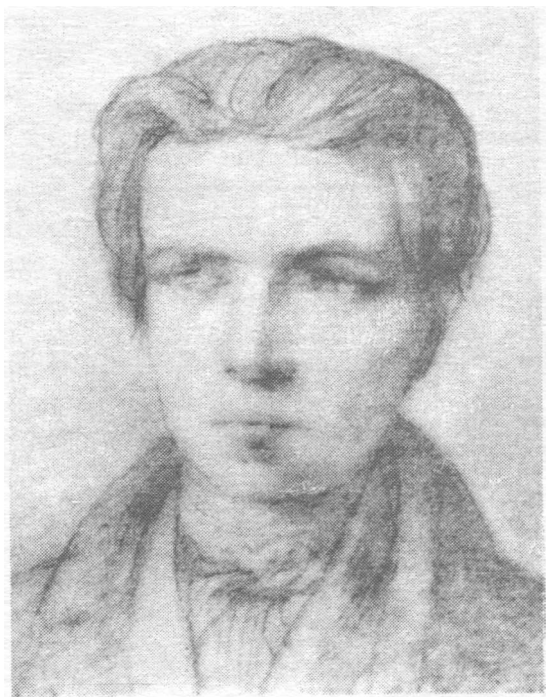
Michaelis Rua (1837 - 1910)

Don Rua, kunigo Bosko pasekėjas, saviesiems mėgdavo sakyti: "Sūnų šventumas turi įrodyti tėvo šventumą". Jis įrodė tai taip įtikinamai, kad daugelis tikėjo, jog don Bosko jame kaip Elijas Eliziejuje paliko savo dvasią. Don Rua visur ir visada taip labai siekė būti panašus į don

Boskā, kad Pijus X kartā pavadino jī gyva don Bosko relikvija. Dar būdamas gimnazistas, jis pradējo lankytis pas don Boskā ir prisidējo prie jo 1855 metais vienas īš pirmujū, kai tik don Boskas ēmē rinkti narius ī savo bendruomenē. Jau tada don Boskas atpažino jame savo busimajī pasekējā. Jis visiškai pasitikējō don Rua, paskyrē jī savo sekretoriumi, taip sakant, savo dešiniajā ranka, labai anksti patikējō jam svarbiausias pareigas ir 1884 metais pritariant Leonui XIII paskyrē savo generalvikaru su īpēdinystēs teise, kuria 1888 metais don Rua ir pasinaudojo. 1898 metais jis 213-ka balsū īš 217-kos vėl buvo perrinktas ī generalinē kapitulā. Per 22 jo vadovavimo metus īkurtū padaliniū skaičius īsaugo nuo 64 iki 314, ypač misijose. Don Boskas kartā apie jī sakē: "Aš norēčiau, jei taip galima pasakyti, parodyti pirštu, kas don Rua yra netobula, bet negaliu to padaryti, nes nežinau, ī kā turēčiau rodyti". Kai don Rua



nuodēmklausys švelniai pasiskundē, kad jis drauge su broliais nemeldēs sau pasveikimo, gulintis mirties patalē don Rua atsiliepē: "Žinoma, aš meldžiuosi, bet ne taip, kaip jūs, nes jūs norējote įvykdyti savo valią, o aš norėjau, kad išsipildytų Dievo valia". Ir kaip paskutinį raginimą jis uždegē brolių širdyse didelę meilę Jėzui Švenčiausiajame Sakramente, vidinę pagarbą Dievo Motinai Krikščionių Pagalbai, paklusnumą ir meilę Bažnyčios ganytojams, ypač Popiežiui. "Būkime tvirtai nusistatę tapti šventaisiais, kiek tai bekainuotų", - ragino jis save ir kitus. Kardinolas Kaggeras, kuris Michaelį gerai pažino nuo jaunumės, pavadinė jį šventuoju tikrąja ta žodžio prasme, nes jis, būdamas studentas, klierikas, kunigas, vienuolis, vyresnysis, visą gyvenimą nepaprastai gerai atlikdavo kiekvieną menkiausią kasdienybės pareigą.



Fridrichas Ozanamas (1813 - 1853)

Vienintelis gydytojo sūnus Lione su džiaugsmu studijuoja ispanų, anglų, vokiečių ir hebrajų kalbas. Vėliau išvyksta į Paryžių studijuoti teisės mokslų. Po stipraus tikėjimo susvyravimo periodo Sorbonos profesorius, dėstęs užsienio literatūros istoriją, tampa naujai kilusio katalikiško judėjimo tarp Paryžiaus studentijos siela. 1833 metų gegužės mėnesį su aštuoniais vienminčiais jis įkuria vadinamąsias Vincento konferencijas, kurių nariai

lanko vargšus namuose ir ne tik pažįsta jų vargą, bet ir konkrečia veikla stengiasi jiems padėti.

1848 -aisiais - revoliucijos metais tokia nepaprasta socialinė veikla įstumia jį į didelius sunkumus. Revoliucionieriams jis per daug pamaldus; už tai jų persekiojamas, niekinamas, šmeižiamas. Bažnyčios sluoksniuose laikomas per dideliu revoliucionieriumi; jo visiškai nesupranta. Ozanamas pasitraukia iš viešo gyvenimo, pasiaukoja savo šeimai ir tiems vargšams, kuriems galėjo asmeniškai padėti. Tuo tarpu jo įkurtos Vincento konferencijos klesti ir be jo pagalbos, plinta kitose šalyse, nuveikia daug gero. Kai 1853 m. rugsėjo 8 dieną Marselyje jį užklumpa mirtis, pašauktam kunigui, kuris nori padrąsinti, Ozanamas sako: "Kodėl turėčiau bijoti Dievo? Juk aš jį taip myliu!"



Arnoldas Jansenas (1837 - 1909)

"Na padaryk gi tai, įkurk nors misijos namus! Pirma, tu turi pakankamai užsispyrimo, kurio čia taip reikia, antra - tikrą pamaldumą. O trečia, tu per ilgai buvai nepraktiškas". Tai, žinoma, nebuvo meilikausanti kalba. Taip savo broliui vienuoliui kalbėjo kapelionas Fugemanas, dirbęs Kempene. Jauno kunigo atvaizdas labiau nei paplitęs vėlesnis steigėjo paveikslas rodo, kad čia būta tiesos grūdo. Tačiau mūsų paguodai pasakysime, kad Dievas savo kovūnų neieško tarp drungnųjų. Savo veikalus Jis kuria padedamas tvirtų, vyriškų charakterių, kurie širdimi tėra vaikiški Jo įrankiai.

Arnoldas Jansenas yra antrasis iš vienuolikos vaikų šeimoje. Jo tėvas, vežikas Goche, kiekvieną savaitę gindavo savo arklius į Nijmėgeną ir atgal. Pakeliui jis dažnai kalbėdavo rožančių. Tačiau jo mėgstamiausia malda, paimta

iš Evangelijos, buvo tokia: "Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Jis pradžioje buvo pas Dievą..."

Vienuolikos vaikų šeimoje ir motina turėjo sunkiai dirbti. Kadangi ji kasdien bet koku oru ateidavo į šv. Mišias, viena kaimynė nusistebėjo: "Kaip jūs ir galite, ponija Jansen, kasdien eiti į šv. Mišias! Turėdama tiek vaikų ir tiek daug darbo!" - "Būtent dėl to ir einu, kad įstengčiau visa tai ; atlikti", - atsakė moteris.

Paaiškėjo, kad Arnoldas yra gabus mokslui. Labiausiai jam patiko matematika ir gamtos mokslai. Savo supratimą apie mokytoją ir auklėtoją jis siejo su kunigo idealu. Laimingai sutapo, kad vyskupas pritarė tokiems jaunuolio norams. Išventintas į kunigus Arnoldas tapo miesto mokyklos direktoriaus pavaduotoju ir kapelionu Bacholte. Dvylika metų keturiose klasėse jis mokė matematikos ir gamtos mokslų, rūpinosi savo parapijos bendruomene. 1869 metais paskirtas vyskupijos maldos apaštalavimo direktoriumi, Arnoldas apėmė 160 parapijų Miunsterio vyskupijoje, kurių kunigai karštai palaikė misionieriavimo idėją. Jis parengė religinių knygelių, kurias išspausdino savo lėšomis ir išplatino per atostogas leidamasis į tolimas apaštališkas keliones: pasiekė Liuksemburgą, Lotaringiją, Šveicariją, Austriją, netgi Bohemiją.

Sustiprėjęs kulturkampfas* mokyklose atsisuko prieš bet kurias religines apraiškas. Kai direktoriaus pavaduotojas Jansenas 1873 metais mokyklos aktų salę norėjo papuošti Dievo Motinos statula, įvyko konfliktas su mokyklos taryba, kuri norėjo elgtis diplomatiškai. Kovo 19 d. Jansenas atsisakė savo vietos ir tapo uršuliečių, kurios Kempene turėjo aukštesniąją mergaičių gimnaziją, rektoriumi. Ten mo-

* Kulturkampfas (vok. *Kulturkampf* - kova dėl kultūros) - Bismarko vadovaujamos Vokietijos, ypač Prūsijos valdžios kova su katalikybe 1871 - 1878 m. Dirvą jam paruošė tuomet paplitęs materialistiškai natūralistinis galvojimo būdas ir Hėgelio sukurtoji teorija apie neribotą valstybės laisvę ir galią (*vertėjo pastaba*).

kinėms jis dėstė tikybą ir turėjo daug laisvo laiko savo raštams. 1874 metų sausio mėnesį išėjo pirmasis "Mažajo Jėzaus Širdies pasiuntinio" numeris. Jį pradėjo leisti 10 tūkstančių egzempliorių tiražu. Tikslas: "pažadinti susidomėjimą tolimomis, pagonių kraštuose esančiomis Katolikų Bažnyčios misijomis", melstis už jas, rinkti aukas ir propaguoti misionieriaus pašaukimą.

Bet Vokietijoje vis dar nėra Misijų draugijos! Kas jaučia pašaukimą misijoms, išvyksta į Prancūziją arba Angliją. Pamažu jaunojo kunigo sąmonėje brendo sumanymas organizuoti misijų seminariją. Jis atvėrė savo širdį Honkongo apaštališkajam prefektui monsinjorui Raimondi. Monsinjoras buvo tos nuomonės, kad jis - Jansenas - turi įkurti seminariją ir misionierių mokyklą. Tačiau Jansenas jautėsi nesąs nei to vertas, nei turįs pakankamai sugebėjimų. Tačiau ilgai meldęsis vis dėlto ryžosi. Jis suprato, kad vykstant kulturkampfui reikia ypač kruopščiai parinkti tinkamą vietą mokyklai. Jo žvilgsnis nukrypo į Olandiją. Gavęs vietos vyskupo leidimą, 1875 metų rugsėjo 8 dieną jis įkūrė Stei-



lyje misijų seminariją, kurioje veikė lotynų kalbos mokykla ir filosofijos-teologijos studijos, o po pusmečio - ir misijų spaustuvę. Ryžtingo Dievo kario į vandenį įmestas akmuo sukėlė aplink save ratilus. Pradedą eiti klierikai, studentai, broliai vienuoliai. Reikia išplėsti rekolekčių namų patalpas. Tai - rekolekčių sąjūdžio pradžia. 1878 metų sausio 1 dieną pasirodė pirmasis žurnalo "Dievo miestas" numeris. O jau 1879 metais buvo pasiųsti pirmieji misionieriai į Kiniją.

Ar Arnoldas Jansenas iš tiesų nepraktiškas? Be misijų kunigų bendrijos, jis dar įkūrė ir vienuolių misionierių draugiją, kurios nariai kaip specialistai (spaustuvininkai, staliai, statybininkai, virėjai) padėdavo kunigams jų darbe, o dar dažniau sukurdamo tam darbui būtinas sąlygas. Prie šių pagalbininkų, pradedant Helena Stoleenwerk, buriasi pagalbininkės, kurios 1889 m. gruodžio 8 dieną susivienijo į Šventosios Dvasios tarnaičių draugiją.

Didžiausias įkūrėjo Arnoldo Janseno rūpestis buvo išlaikyti tose bendrijose maldos dvasią. Jis žinojo, kad Dievo Karalystė nei namuose, nei tolimose šalyse nekuriama vien tik apaštališkąja veikla. Po rūpestingo pasirengimo, 1896 metų gruodžio 8 dieną, jis įkūrė uždara Amžino garbinimo Šventosios Dvasios tarnaičių vienuoliją.

Nuo 1879 metų misionieriai iš Steilio keliavo į Kiniją, Argentiną, Togą (Afrikoje), Ekvadorą, Braziliją, Čilę, į Šiaurės Ameriką, į Japoniją, pas indėnus, į Paragvajų ir į Filipinus. Įkūrėjui mirštant "Dievo žodžio" draugija turėjo šešerius jaunimo namus, 430 kunigų, 600 brolių, 450 seserų misionierių ir uždara vienuolynų seserų, daugiau negu tūkstantį misijų mokyklų mokinių. 1975 metais, praėjus šimtui metų nuo įkūrimo, 32 šalyse buvo 5300 vienuolių, 4470 seserų misionierių, 300 uždara vienuolynų seserų. Užsispyręs, tylus, nepraktiškas? Jūs pažinsite juos iš jų vaisių!



Damijonas de Veusteris (1840 - 1889)

Aštuoniolikmetis valstietis iš flamandų Tremelo kaimo pasirodė besąs ryžtingas jaunuolis. Kartą nuvažiuavęs aplankyti savo brolio, kuris buvo kunigas vienuolis, ten ir pasiliko nenorėdamas suteikti savo artimiesiems atsisveikinimo skausmo. Iš pradžių jis buvo tik brolis, bet kartu studijavo ir greitai tapo kunigu. Susirgus broliui, Damijonas nedelsdamas vietoj jo išvyko į Havajus. Trisdešimt trejų metų kunigas išgirdo iš savo vyskupo apie vargą Molokai saloje. Tarp raupsuotųjų, kuriuos ten prievarta sugabeno vyriausybė, viešpatavo neviltis, nusimi-

nimas, girtuokliavimas ir kitos ydos. Nuvykęs jis tapo 800 apleistųjų nuolatinio sielų ganytoju. Jis buvo jiems kunigas, gydytojas ir pagalbininkas. Įvedė tvarką, vadovavo jų tarpusavio pagalbai, darbams laukuose ir soduose, gyvenamųjų būstų statybai. "Moloku pragaras" pasidarė taikos, tikėjimo ir prasmingo aukojimosi vieta. Nuo 1883 metų iki pat savo mirties Damijonas sakydavo: "Mes raupsuotieji". Paprastai raupsai pirmiausia suėda pirsus ir rankas, bet jo pirštai ir delnai lyg per stebuklą liko nepalieti, kad jis iki paskutinės dienos galėtų laikyti šv. Mišias ir dalyti Komuniją. Savo paties ir kitų raupsuotųjų didžiausiam džiaugsmui.



Marija Teresė Ledochovska (1863 - 1922)

Didžiosios Toskanos hercogienės rūmų Zalcburge dama atsiliepė į kardinolo Lavigery kreipimąsi, raginusį krikščionės moteris kovoti prieš vergovę. Ji paliko rūmus ir atsidėjo vien judėjimui prieš vergovę ir misijų darbui Afrikoje. 1888 metais išleido pirmąjį žurnalą "Afrikos aidas", pirmiausia vokiečių ir lenkų kalbomis, vėliau ėmė leisti žurnalą vaikams "Negriukas". Šiandien abu šie leidiniai išeina tuzinu kalbų. Ji įkūrė šv. Petro raktų socialiją, kuri padėjo misionieriams malda ir aukomis, ir pati išauklėjo daug seserų misionierių, būdama bendrijos

viduje egzistavusio, įžadais įsipareigojusio ratelio motina ir generalinė vyresnioji. Sodalicijos spaustuvėse buvo spausdinamos knygos 140 Afrikos kalbų. Marija Teresė puikiai valdė plunksną, buvo uždeganti kalbėtoja, geniali propagandiste, kuri "negalėjo sugalvoti nieko gražesnio, dieviškesnio, idalesnio šiame pasaulyje, nerado, kas dar galėtų suteikti gyvenimui tikrąją vertę, kaip šlovinti Dievą bendradarbiaujant sielų gelbėjimo darbe". Nepaisydama labai blogos sveikatos, daugelyje kraštų ji perskaitė nesuskaičiuojamą daugybę pranešimų apie misijų veiklą Afrikoje. Vienas kardinolas apie jos paskaitas rašė: "Savo gyvenime esu girdėjęs daug puikių kalbų. Tačiau nė vienas iš tų kalbėtojų neturėjo tiek ugnies, tiek vidinio įsitikinimo ir taip karštai išsakomo ryžto savo veiklai, palaimintos atminties grafienė Ledochovska. Jautei, kad mintys apie misijas yra užvaldžiusios visą jos širdį, visą jos esybę. Su patrauklia šiluma tariausi jos žodžiai sukeldavo neapsakomą klausytojų susižavėjimą, jų akyse pasirodydavo ašaros, širdys prisipildydavo nuoširdžios meilės ir didelės užuojautos daugeliui milijonų žmonių, gyvenančių tamsioje pasaulio dalyje ir tebeklaidžiojančių stabmeldystės ir mirties šešėliuos".



Gema Galgani (1878 - 1903)

Gema Galgani, gimusi Kamiljane, beveik visą savo gyvenimą praleido kaimyninėje Lukoje, kur jos tėvas dirbo vaistininku. Kuo stipriau jos šventa motina jautė artėjant savo mirtį, tuo daugiau ji darė, kad atvestų savo vaikus arčiau Dievo. Jos mama ir vyresnysis brolis mirė nuo tuberkuliozės, Gema pati ja sirgo, o kai anksti mirė ir tėvas, šeima atsidūrė visiškame skurde. Gema nuėjo dirbti

į vieną šeimą, kuri draugavo su jų šeima, ten buvo priimta kaip tikra dukra ir, būdama pasaulyje, galėjo gyventi Kristuje paslėptą gyvenimą. Savo kūne ji nešiojo Viešpaties žaizdų žymes (stigmas), gyveno persiėmusi meile Nukryžiuotajam. Karščiausias žmogiškas jos noras buvo įstoti į pasioniščių (Kristaus kančios) vienuoliją. Šis noras, jei kalbėsime apie formalų priėmimą, neišsipildė. Vieno regėjimo metu Dievas jai parodė jos dvasios vadą, kuris taip pat tapo ir jos biografu; jau pradėtas jo paskelbimo šventuoju procesas. Kai pasionistų ordino vienuolis šv. Stanislovo Germanas pirmą kartą aplankė Lukoje, šventoji ekstazėje meldė dieviškąjį teisingumą pasigailėti vieno nusidėjėlio. Po pusvalandžio atėjo tas jos nusidėjėlis paplūdęs ašaromis ir išpažino savo nuodėmes, ir tėvas Germanas galėjo priminti jam dalykus, kuriuos ką tik minėjo ekstazės pagautoji. Šventoji laiškuose tam Romoje gyvenančiam dvasios vadui suprantamai, aiškiai ir paprastai išsakė tai, kas sunkiausia ir tamsiausia, kas jaudina ypatingomis malonėmis apdovanotas sielas ir ką joms paprastai yra labai sunku išreikšti žodžiais. Šventoji numirė labiau iš meilės negu nuo ligos. Čia reikėtų pacituoti ištrauką iš jos paskutinio laiško: "Nieko man daugiau neliko, tėve, tik Jėzus, vien tik Jėzus; o, koks jis geras! Jo paslaptinga meilė niekada nevargina. O tačiau jis manyje randa tiktai skurdą, silpnumą, nuodėmę. Vis dėlto jis mane labai myli, leidžia mano širdžiai nuolat girdėti jo balsą, džiugina mano gyvenimą savo mielu buvimu. Taip, palaima, džiaugsmas, kuriuos patiriu taip, kad daug kartų per dieną pastebiu išnykstant kitus savo pojūčius, jaučiu, kad esu laisva nuo šio pasaulio, - tai vis labiau stiprina troškimą palikti žemę ir eiti į dangų. O dangus, dangus, kuriame nieko kita neveikiama, tik mylima! Galvoti ne apie Jėzų yra neįmanoma. Jėzus pats persekioja mane savo meile! Aš galiu eiti ten, kur noriu, jis niekada manęs neapleidžia, niekada nuo manęs nenutolsta. Jis, žinoma, supranta, kad be jo nepajėgčiau gyventi. Kaip galiu nenorėti numirti, jei galvoju apie amžinybę ir Jėzaus Meilę?"



Marija Goreti (1890- 1902)

„Marija Gorèti gimė 1890 metų spalio 6 dieną Korinaldo miestelyje (Ankonos sritis Italijoje), trečioji iš septynių vaikų neturtingo valstiečio šeimoje. Dar nesulaukusi nė dvylikos metų, buvo nužudyta ištvirtusio, amorralios literatūros skaitymo sujaudinto dvidešimtmečio, kuris nuolat prie jos kibdavo ir norėjo, kad mergaitė jam atsiduotų.

Tokia pabaiga vainikavo jos trumpą gyvenimą. Ta didvyriška drąsa: geriau mirtis negu sunki nuodėmė, - neatsirado staiga. Dar prieš tą įvykį ji tvirtino savo motinai: "Mama, geriau leisčiausi užmušama, negu kalbėčiau tokias negeras kalbas" (jas Marija išgirdo prie šulinio iš kaimynų mergaičių). Ji tik prieš penkias savaites buvo priėmusi pirmąją šv. Komuniją. Savo nukankinimo dienos rytą savo draugei Teresei ji sakė: "Rytoj eisime į Kampomortą, aš negaliu ilgiau laukti šv. Komunjios valandos". Koks tai turėjo būti vaikas, kad jos motina galėjo apie dukterį pasakyti: "Visada, visada, visada Marija buvo man paklusni! Niekad tyčiomis ji nėra man sukėlusি kokio nors rūpesčio". Jos žudikas apie ją irgi gražiai liudijo: "Aš visada ją pažinojau kaip paklusnią tėvams, dievobaimingą, rimtą, ne lengvabūdę ir ne kaprizingą, kaip kitos mergaitės; gatvėje ji visada būdavo kukli ir tegralvodavo, kaip įvykdyti gautą užduotį. Ji džiaugdavosi kiekvienu apdaru, kurį pasiūdavo motina arba padovanodavo kokia moteris. Kaip ir jos tėvai, buvo dievobaiminga ir laikėsi Dievo įsakymų; negaliu pasakyti, kad būčiau ją kada nors sugavęs nesilaikant Dievo įsakymų. Niekada negirdėjau jos meluojant. Ji šalinosi pavojingos, nedoros draugijos, kaip jai buvo liepusi motina". Vėliau jis taip pat papasakojo, kad nuolat matydavo ją kalbančią rožančių lietingomis dienomis, kai būdavo mažai darbo, arba ilsintis tarp darbų. Anot jos draugės Teresės: " Ji buvo labai prisirišusi prie dieviškojo Išganytojo". Jos žudikas, kuriam Marija nedvejodama atleido: "Danguje noriu matyti jį šalia savęs", su 24 centimetrų ilgio yla padarė jai 14 gilių žaizdų, kadangi ji priešinosi, dar ir labai sumušė. Paskutiniai jau merdinčios mergaitės ištarti žodžiai buvo: "Ką tu darai, Aleksandrai? Tu eisi į pragarą!" Ir iš visų jėgų besiginančios mergaitės širdis nustojo plakusi. Tai įvyko Netune, 1902 metų liepos 6 dieną.



Švenčiausiosios Trejybės Elzbieta (1880- 1906)

Kai Elzbieta Katė, kapitono duktė, būdama septynerių metų priėmė Atgailos Sakramentą, suprato, kaip labai jos išdykavimas, ypač staiga kylanti tūžmastis nepatinka Dievui. Ji smarkiai pasikeitė, atlikdama sunkius nusigalėjimus, ir tai buvo tikras atsivertimas, kurį vainikavo pirmoji šv. Komunija. Kartą, kai dar neturėjo 14 metų,

paveikta ką tik priimtos šv. Komunijos, ji pažadėjo priklausyti vien tik Dievui. Už tai Dievas apdovanojo ją nepaprasta vidinio susitelkimo dovana. "Aš randu Dievą savo viduje; jis niekada neapleidžia manęs; jis yra manyje, o aš - jame, tai yra mano gyvenimas". Sulaukusi 21 metų Elzbieta įstojo į karmeličių vienuolyną Dižone. Čia ji rašo: "Aš vis labiau įgudau įžengti į savo vidų ir pasinerti Tuose, kurie ten yra (ji turėjo galvoje tris Dieviškuosius Asmenis). Mano gyvenimo laimė yra artumas su mano sielos svečiais". Jos idealas - "Dievas manyje ir aš jame"; jos siekis - teikti Dievui, kuris gyvena jos sieloje, šlovę ir "stovėti prie šaltinio tarsi mažam indui, kad kitiems perduotum gyvenimą ir leistum perjuos srūti begalinės meilės potvyniui". Nes karmelite, kaip ir kunigas, "abu gali, jei tik ištikimai budi prie dieviškosios versmės, spinduliuoti ir perduoti Dievą". "Kadangi Viešpats yra mūsų sielose, mums priklauso ir jo malda. Norėčiau paversti ją savąja ir nuolat su ja vienytis, kad taip būčiau mažasis indas." Pasiaukojimas, kuriam Elzbieta taip anksti ryžosi, greitai buvo įvykdytas. Nepaprastai skausminga liga, kurią gydytojas pavadino kankinyste, sukliudė jos karštam troškimui kuo daugiau dirbti Dievui ir Bažnyčiai. "Pagalvojus, kad Tėvas iš anksto paskyrė man tapti panašiai į nukryžiuotą jo Sūnaus paveikslą, mano sielą apima neišsakoma laimė. Aš norėčiau būti ne tik tyra kaip angelas, kad patekčiau į Dangų, bet taip pat perkeista į Nukryžiuotąjį ". Jos, tapusios tikru Nukryžiuotojo atvaizdu, paskutiniai žodžiai buvo: "Aš einu į šviesą, į meilę, į gyvenimą". Atrodo, Elzbietos, kaip pavyzdžio ir užtarėjos prie Dievo sosto, specialus pašaukimas yra kviesti vidinį susikaupimą, padėti paprasčiausiai atsiduoti Dievui ir išlaikyti didelę vidinę tylą, per kurią Dievas ateina į sielas.



Dievo Širdies Marija Droste iš Višeringo (1863 - 1899)

Paskutiniųjų 300 metų šventųjų dvasinį gyvenimą labai veikia įsitikinimas, kad Išganytojuje Jėzuje Kristuje yra begalinė meilės galia, kuri kiekvieną pažįsta ir trokšta padaryti laimingą. Aukščiausia tos meilės išraiška

yra savęs išdalijimas šv. Eucharistijoje, o tos meilės simbolis - perversa Išganytojo Širdis. Sesuo Marija, kardinolo Galeno pusseserė, per įvilktuves gavo vienuolišką vardą, kuris atspindėjo visus jos idealus. Būdama 15 metų ji per pamokslą išgirdo, kad Dievas norįs nepadalintos mūsų širdies. "Mielai būčiau užsikimšusi savo sielos ausis. Tačiau nepajėgiau priešintis Dievo balsui. Tą dieną Viešpats pradėjo mane ypač traukti prie savęs ir pavergė mano širdį." Vaikystėje palaimintoji pasižymėjo nesutramdomu charakteriu. Motina vėliau sakė: "Koks vis dėlto geras buvo Dievas šiam vaikui, kuris turėjo tiek didelių ydų". Jos vienuolinis pašaukimas brendo įveikdamas nemažus vidinius sunkumus. 1888 metais ji įstojo pas Gerojo Ganytojo seseris Miunsteryje. "Viešpatie, aš viską viską palikau, kad mylėčiau tave iki paskutinės mano gyvenimo akimirkos ir, kiek tik galiu, platinčiau tavo Švenčiausios Širdies garbinimą". Taip pasiryžusi, panaudodama didelius įgimtus gabumus, ji sėkmingai dirbo auklėtoja apleistų, benamių mergaičių, kurios rado prieglobstį Gerojo Ganytojo namuose.

Vėliau, 1894 metais, ji buvo pasiųsta į Portugaliją, į Porto miestą, vyresniąja. Nepaisant labai sunkios finansinės padėties, naujoji vyresnioji pakėlė ir išplėtė vienuolyną, globotinių skaičius išaugo nuo 68 iki 157. Jis tapo dvasinis centras. Daugelis prašė sesers Marijos patarimo ir pagalbos. Vyresnioji praktikavo "kambario pokalbių" apaštalavimą netgi tada, kai nugaros smegenų liga ją vis labiau paralyžiavo: prasidėjo didžiuliai skausmai, ir ją per visą namą turėjo nešti lovoje prie grotuoto pokalbių langelio. Tačiau šios kančios vedė prie vis didesnio susivienijimo su Nukryžiuotuoju. Ji išgirdo savyje paslaptingus žodžius ir parašė Popiežiui Leonui XIII, kad jis galįs įvykdyti savo mintį - paaukoti visą pasaulį Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai. Popiežius tai padarė 1899 metų gegužės 11 dieną, praėjus trims dienoms po palaimintosios mirties.



Margarita Sinkler (1900- 1925)

Margarita Sinkler yra kilusi iš labai religingos darbininkų šeimos, augo gerai prižiūrima ir labai pamaldi, nes tėvai rūpinosi, kad vaikai nesusidėtų su netinkama draugija. Kunigai, kurie Margaritą gerai pažinojo, buvo įsitikinę, jog ji sąmoningai nėra padariusi kad ir mažos nuodėmės. Tai teikė visai jos esybei spinduliuojančio džiaugsmo. Ir jaunas vyras, kurio drauge tėvų paliepta stengėsi būti, nors širdis ją traukė visai kitur, negalėjo suprasti, kad ji netaps jo žmona. Labiausiai Margarita sielėjosi, kad jis vėl nenutoltų nuo Dievo, kaip jau yra buvę. Tačiau Jėzaus Švenčiausiajame Sakramente troškimas nepaliaujamai pripildydavo jos sielą. Kasdien šv. Mišiose ji priimdavo šv. Komuniją, iš bažnyčios eidavo tiesiai į

fabriką, pietų pertrauką praleisdavo priešais Švenčiausiąjį ir tik vakare užvalgydavo. Kai mergina pasisakė kunigui apie savo troškimą stoti į klarisių vienuolyną, pirmiausia jis pareikalavo, kad ji liautųsi praktikavusi tokį pasninką ir atsisakytų panašių atgailos būdų. Be jokios abejonės, gavėje, pakeliui į bažnyčią, į darbą ir fabrike Margarita patyrė pakankamai įspūdžių, kad vis labiau imtų mąstyti apie atsiteisimą už žmonių nuodėmes. Kadangi klarisių vienuolyne Edinburge jau nebuvo vietos, 1923 metais, tarpininkaujant jos dvasios tėvui, buvo priimta kaip sesuo pasaulietė į klarisių vienuolyną Londone. Pasaulinio didmiesčio viduryje jos gyveno tokį atsiskyrėlišką gyvenimą, kad Margarita net nustebo sužinojusi, jog kai kurios vyresnės seserys niekada nėra mačiusios automobilio. Vienuolyne, be jos pačios prisiimtų sunkių aukų, laukė dar didesni vidiniai išbandymai, kuriais Dievas skaidrina savo šventuosius. Reikėjo atsisveikinti su vienuolynu ir dėl plaučių tuberkuliozės, kuri vainikavo jos gyvenimo auką už nusidėjėlių atsivertimą, persikelti į sanatoriją. Ji ėjo pas Dievą nepaprastai džiaugdamasi, su didžiuliu pasitikėjimu šnabždėdama: "Jėzau, Marija, Juozapai, jums atiduodu savo širdį ir savo sielą".



Ona de Ginė (1911 - 1922)

1915 metais didvyriška tėvo žūtis davė impulsą Onos "atsivertimui". Iki tol ji buvo truputį užsispyrusi, greitai supykstanti, nepaklusni ir pavydi. Jos pavydas, pavyzdžiui, labai negražiai pasireiškė, kai gimė broliukas. Tėvo mirtis Oną taip paveikė, kad ji pradėjo daug galvoti apie dangų ir labai stengėsi būti gera, norėdama paguosti mamą. Pirmoji Komunija, kurią mergaitė priėmė būdama šešerių, tik sutvirtino jos būdo pasikeitimą. Nieko jai nebuvo džiaugsmingiau, kaip pradžiuginti Jėzų. "Kai tau kas nors sunkiai sekasi, - patarė ji kartą savo draugei, - pagalvok, kad savo pastangas skiri gerajam Dievui. Jam rei-

kia paaukoti viską. Niekas nėra sunku, jei myli Dievą. Mūsų darbas yra dovana, kurią turime dovanoti Jėzui". Jos auklėtoja tvirtino, kad Ona niekada neklausė "kodėl?", kai jai buvo liepiama ką nors padaryti, o greitai ir su džiaugsmu tai darydavo. Dažnai pastebėdavo, kad žaisdama mažylė staiga nutyla ir sako: "O, Jėzau, aš myliu tave". Ji prašė mamos leidimo melstis be maldaknygės, nes tada galinti atsiduoti maldai karščiau. "Tai tas pats, mama, kaip ir su kuo nors kalbantis, juk tuomet visi turime ką pasakyti". - "Ką gi tu sakai Jėzui?" - "Kad aš jį myliu. Paskui su juo kalbu apie tave ir apie kitus, kad Jėzus padėtų jiems būti geriems. Bet daugiausia kalbu su juo apie nusidėjėlius. O paskui sakau jam, kad labai norėčiau jį pamatyti". Tada nusigandusi mama klausinėjo toliau: "Ar tu nepagalvoji apie skausmą, kurį suteiktum man išeidama pamatyti Jėzau?" - "O taip, mama, aš apie tai galvoju ir nenoriu suteikti tau jokio skausmo. Bet juk tėtis jau danguje, tu irgi ten ateisi, ten ateis ir kiti, nes juk tai ir yra mūsų tikslas". Susirgusi mirtina liga - tikriausiai meningitu - po didžiausių skausmų ji buvo pasiruošusi mielai toliau kentėti už nusidėjėlių atsivertimą, kad ir kokia laiminga vėliau jautėsi "galėdama žengti pas angelus".





Pranciška Štreitel (1844- 1911)

Būdama 17 metų, Pranciška Štreitel jau buvo nusprendusi, kaip gyvens. Ji norėjo tapti vienuole. Tačiau tėvai sukliudė jai įstoti į uždara arba ligoniais besirūpinantį vienuolyną, į kurį ją labai traukė. Kai Pranciškai suėjo 21 metai, pagaliau ji išsiprašė pas šv. Pranciškaus tretininkes Augsburgė, kur daugiausia dėmesio buvo skiriama mokymui. Jau 1871 metais ji tapo vyresniąja Altomiunsteiyyje ir Viurzburgė. Bet ji siekė griežtesnio gyvenimo. Todėl

1882 metais įstojo pas karmelites Viurzburgė ir tapo novicija. Tačiau jos nuodėmklausys suprato, kad Dievas ne Karmeliui ją skyrė, ir po dešimties mėnesių ji grįžo į tėvų namus. Nuodėmklausys rekomendavo Prancišką tėvui P. Johanui Jordanui, salvatoriečių įkūrėjui, kad suorganizuotų moterišką tos organizacijos šaką, ir šis pakvietė ją atvykti į Romą. Bet jos troškimas praktikuoti didesnę neturtą ir gilesnę kontempliatyvų gyvenimą nesutapo su apaštalavimo tikslais, kaip tai vaizdavosi tėvas Jordanas, todėl jo padedama ji įkūrė kitą seserų bendruomenę - Sopulingosios Motinos seseris. Šią instituciją 1885 metais pripažino Romos kardinolas vikaras, o Pranciška kitais metais buvo paskirta generaline vyresniąja. Ji vadovavo šiai bendrijai 10 metų ir sėkmingai plėtė jos veiklą, ypač Jungtinėse Amerikos Valstijose. Tačiau bendrijos pradininkė buvo apšmeižta ir, nors seserys labai apgailestavo,



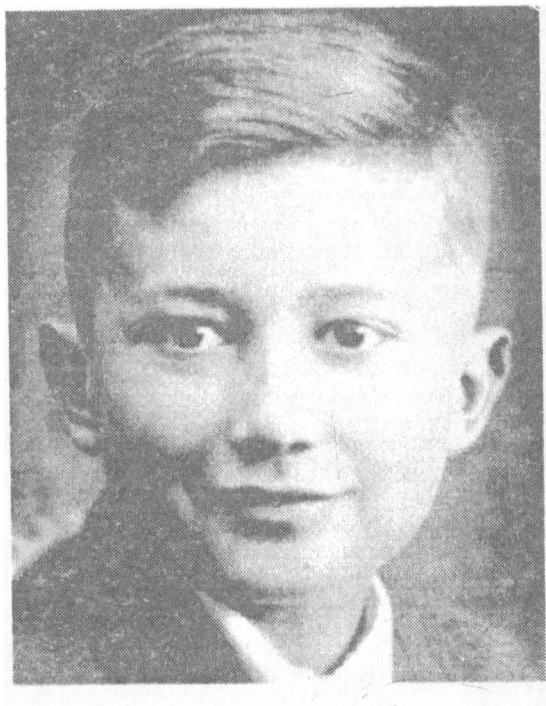
pašalinta iš pareigų. Dar penkiolika metų kaip paprasta sesuo, iš pradžių Romoje, paskui Kastro San Elijoje, gyveno tylų, paslėptą gyvenimą, daug valandų kasdien meldavosi, ypatingai prieš Švenčiausiąjį, aukojosi ir atgailojo už nusidėjėlius, nė žodeliu nesiteisindama. Ji motiniškai rūpinosi mažais vaikais, šventai ir nenuilstamai atlikdavo visas jai pavestas užduotis. Jos noras kentėti išsipildė: prasidėjo baisiausi skausmai. Ji mirė tą pačią dieną, kai Šventasis Tėvas galutinai patvirtino jos įkurtą vienuoliją.



Eduardas Popas (1890- 1924)

Būdamas mokiniu pas savo vargšą tėvą kepėją Eduardas suprato, kaip kasdieniu darbu pelnoma duona, patyrė, koks atrodo ir koks iš tikrųjų yra gyvenimas. Jis buvo trečiasis iš vienuolikos vaikų. Tame vaikų būryje išmoko suprasti vaikišką širdį. Tai jam vėliau padėjo tapti vaikų eucharistinių kryžiaus žygių šaukliu, auklėtoju, mokinančiu apie Eucharistiją ir per Eucharistiją. Būdamas penkiolikos metų Eduardas pakeitė duonkubilį į knygas,

1916 metais, po patirtų per karą sužeidimų, buvo išventintas kunigu. Dvejus metus Popas sėkmingai vikaravo darbininkiškoje Gento parapijoje, vėliau, sušlubavus širdžiai, buvo Moerzeko vienuolyne vincentiečių kapelionas. Kai 1919 metų balandžio mėnesį Liuvene vykusiame kunigų susirinkime diskusija ėmė vis labiau tolti nuo esmės, jis meldėsi "sutikdamas prisiimti ilgą kankinystę, kokią nors lėtai progresuojančią ligą, kad tik Dievas pakeistų suvažiavimo kryptį". Popas paprašė žodžio, kalba nukrypo į antgamtinius dalykus, jam netgi patikėjo vadovauti būsimiems suvažiavimams. Po dešimties dienų nuo pasiaukojimo prasidėjo tokie širdies priepuoliai, kad jis atsidūrė viena koja karste ir beveik visą laiką liko prikaustytas prie lovos. Bet šitaip prasidėjo tokiam jaunam kunigui nelauktas apaštalavimas tarp kunigų: per visišką atsidavimą Dievui šventėti pačiam ir kitus pašventinti. Daug kunigų patikėjo jam savo sielos rūpesčius, daugelį pasiekė jo spausdintas žodis. Labai reikšmingas buvo tobulas jo pasiaukojimas Marijai pagal šv. Grinjoną de Monfortą, į kurį anksčiau žiūrėjo rezervuotai. "Tu turi tapti šventuoju, mano mažasis brolau, - pasakė jis kartą vienam seminaristui, - neturtingu ir šventu kunigu. Šventas kunigas gali padaryti be galo daug, ir vienas padaro daugiau negu tūkstančiai kitų". Eduardas Popas jau vien dėl savo raštų, kuriems būdingas minties gilumas, aiškumas, stiliaus dailumas, yra vertas Bažnyčios mokytojo garbės. Jis gyveno taip, kaip mokė, o gyveno tobulai, kaip pats kartą pasakė: "Veikti - gerai, bet geriau - melstis, o kentėti - visų geriausia".



Bernardas Lėneris (1930- 1944)

Dar būdamas mažas berniukas (paveikslas kitame puslapyje) Bernardas nutarė: "Aš tapsiu tuo, kas nueina tiesiog į dangų". Kai vėliau pirmoji šv. Komunija jo labai sąžiningą, švelnią sielą įvedė į Dievo meilės paslaptis, jau buvo tvirtai apsisprendęs: "Aš būsiu kunigas". Niekas negalėjo sulaikyti jo nuo šio tikslo siekimo - nei tėvų rūpestis, ar jie iš savo laikomos staliaus dirbtuvės galės skirti tiek lėšų, kad užtektų studijoms, nei pašaipa, nei tais

laikais ne toks jau nepagrįstas grasinimas: greitai vis vien visi kunigai bus iškarti. Berniukų seminarijoje Regenburge jis dar ilgai ilgėjosi namų, ir praėjo nemažai laiko, kol nugalėjo mokykloje iš pradžių kilusius sunkumus. Bendramokslių atmintyje Bernardas liko kaip draugas, už kurį geresnio jie niekada nerado. Žaisdamas visuomet būdavo linksmiausias. Jis ketino, kai bus kunigas, vykti ten, kur žmonės visiškai neturi tikėjimo. 1943 metų gruodžio pradžioje Bernardas susirgo difterija. Jis buvo nugabentas į vaikų kliniką. Vieno oro pavojaus metu berniukas netikėtai pasakė seselei: "Ak, kad aš galėčiau numirti už tuos, kurie dar nepasirengę! Aš gi jau pasirengęs mirčiai". Kentėdamas jis temąstė tą vieną mintį: Jėzus kentėjo dar labiau. Dėl paralyžiaus kiekvienas gurkšnis jam virto tikra kančia, jis seselei prisipažino: "Visada taip dariau: lašiuką Išganytojui, lašiuką Dievo Motinai, lašiuką šv. Juozapui ir dar lašiuką - už skaistyklos vėles". Likus keturioms dienoms iki mirties, kai pasigirdo lėktuvo ūžimas, jis tarė savo motinai: "Kai vėl bus oro pavojus ir mes turėsime slėptis rūsyje, tą dieną aš mirsiu". Taip ir atsitiko. Jis guodė savo artimuosius: "Aš juk einu pas Išganytoją į dangų, ir jūs neturite verkti. Kas gi verkia, kai kas nors eina į dangų?" Jam paralyžiavo minkštąjį gomurį, diafragmą, plaučius, liežuvį, o jis iki užduso buvo nežemiškai kantrus, nes "norėjo gelbėti sielas".



Marija Margarita Bonjė (1905 - 1933)

Marija Margarita, banko tarnautojo duktė, būdama devynerių metų susirgo skarlatina, kuria ją užkrėtė jos jaunesnioji sesuo, ir, nusilpusi nuo tos ligos, gavo klubo sąnario uždegimą, dėl kurio dešimt mėnesių nesikėlė iš lovos. Koją liko nelanksti per sąnarį ir trumpesnė, tačiau

apsigimusi išdaigininke dėl to neprarado geros nuotaikos. Jos silpna sveikata sukeldavo jai didelių sunkumų, kol vienos rekolekcijos iš esmės pakeitė gyvenimą; įvyko tikras jos atsivertimas, ne tik kad nuodėmės atmetimo, bet ir visiško atsidavimo Dievui prasme. Kas tada įvyko jos sieloje, savo dienoraštyje ji rašė: "O mano Jėzau, po šv. Komunijos prašiau tavęs visada likti su manimi, suteikti man jėgų paaugoti tau viską, parodyti kelią, kuriuo turiu sekti paskui tave. Tavo kraujuojanti, erškėčiais vainikuota, skausmo palenkta galva pasirodė mano sielai. Jaučiau ir mačiau, kaip tavo šv. Širdies ugnis uždegė mano širdį. Tada labai aiškiai išgirdau tavo mielą kvietimą: "Sek paskui mane! Žiūrėk, aš tave taip myliu, o tu?" Tada mano sieloje įsisiautėjo baidra. Pragaras visa savo jėga stoji prieš mane. Tavo gerumas yra nuostabus. Tu nė akimirkai nepalikai manęs šioje dvi dienas trukusioje kovoje, kai buvo norėta mane sunaikinti. Aš aiškiai mačiau tavo šv. Veidą, tavo erškėčiais vainikuotą kruviną galvą". Dvasios tėvui leidus, kelioms savaitėms ji davė įžadą visada daryti tai, ką supras kaip Dievo labiau norimą dalyką, po to atnaujino šį įžadą ilgesniam laikotarpiui ir galiausiai - visam laikui. Jos dvasios tėvas pabandė merginą išsiųsti pas seseris į Angliją, bet šios ją grąžino atgal dėl silpnos sveikatos. Vėliau Margaritą priėmė Aplankymo seserys Turfelde (Tirolis), kurios po sekuliarizacijos įkūrė pirmąjį savo vienuolyną Vengrijoje, Erde. Ten jaunoji sesuo ir mirė, iškankinta tuberkuliozės, deginama Dievo troškimo, kuris malda dėl ilgesnio gyvenimo pavertė jai sunkiausia auka.



Stefanas Kašapas (1916 - 1935)

Stefano tėvas vengras, o motina - vokiečių. Pašto tarnautojo sūnus buvo karštagalvis. Kai susiginčydavo su savo broliais ar seserimis, mesdavo į juos tai, kas papuldavo po ranka. Gimnazijoje iš pradžių mokėsi vidutiniškai.

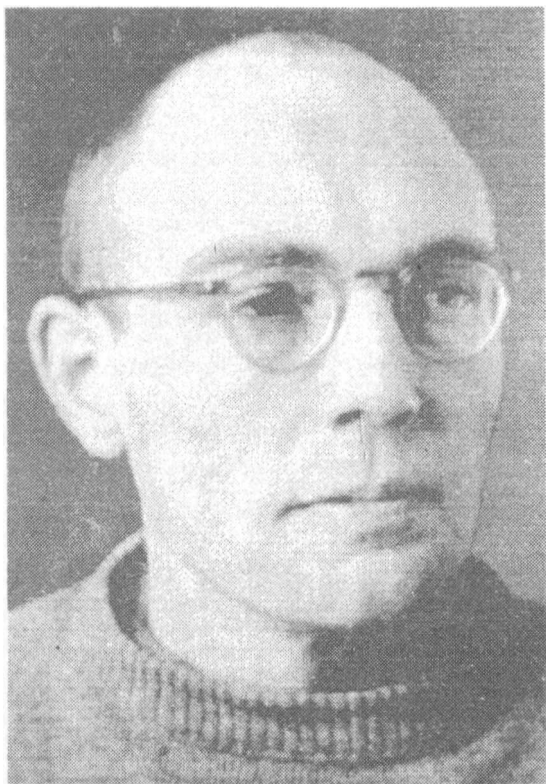
Nuotykių istorijas mėgo labiau negu rimtą mokslą. Bet užtat draugai žavėjosi juo kaip puikiu sportininku.

Tapęs skautu ir marijonų kongregacijos nariu, septyniolikmetis Stefanas rimtai užsiėmė saviuokla. Geras pareigų atlikimas ir apaštalavimas jam atrodė savaime suprantami dalykai. Jį traukė jėzuitų ordino kovingumas. Per 30-ties dienų rekolekcijas januoliui atsivėrė naujas pasaulis. Savo gyvenimą jis pavertė nuolatinio "taip Dievo norams". Stefanas norėjo tarnauti Dievui "meile ir kančia", iš visos širdies, visa siela, užmiršęs save", troško pasiaukoti už nusidėjėlius. Jis jautė, kad jo auka priimama, nes netrukus jam prasidėjo kažkokia nežinoma labai skausminga liga. Gydytojai pasakė, kad yra bejėgiai. Kūnas pasidengė pūliuojančiomis žaizdomis ir skauduliais.

Kašapas didvyriškai iškentėjo sunkias operacijas ir skausmingą gydymą. Tačiau dėl kraujo užkrėtimo tolesnis gydymas buvo beprasmiškas.

Kentėdamas Stefanas Kašapas kasdien meldėsi "Te Deum" (Tave, Dieve, garbinam)*. Bet greitai atėjo jo karčiausios valandos. Jis gulėjo su perpjautu kaklu ir negalėjo kalbėti. Raštu paprašė suteikti prieš mirtį sakramentus. Bet slaugė nemanė, kad tai taip skubu. Todėl Ligoninių patepimas jam suteikiamas jau netekusiam sąmonės. Tačiau rankoje jis laikė raštelį: "Neverkite, tai mano gimtadienis danguje".

* Šlovinimo himnas, Bažnyčios giedamas iškilingiausiomis progomis. (*vertėjo pastaba*).



Karlas Leisneris (1915 - 1945)

Karlas Leisneris yra jau visiškai mūsų laikų žmogus. Jis užaugo Klevėje, būdamas mokiniu įsitraukė į katalikiško jaunimo judėjimą. Jam labai svarbus bendrumo su jaunimu ir didelių kelionių išgyvenimas. Tačiau jaunuoliams, kuriems jis vadovavo, tuo metu grėsė pavojus pakliūti į Trečiojo Reicho ideologijos pinkles. Pačiam Karlui

Leisneriui - ne taip labai. "Kristau, tu esi mano aistra", - įrašė jis į savo dienoraštį. Lėtai, tačiau tvirtai skleidėsi jo dvasinis gyvenimas. Eucharistija buvo tas šaltinis, iš kurio jis sėmėsi jėgų. Tačiau reikėjo nuolat kovoti su savimi, išsiugdyti savitvardą ir paslaugumą.

Po abitūros, 1934 metais, Karlas suvokia kunigystę kaip savo pašaukimą. Tačiau studentas ir vyskupijos jaunimo vadovas per du semestrus Freiburge ir privalomoje darbo tarnyboje purtomas smarkių vidinių kovų. Prieš subdiakono šventimus, 1939 metų kovo 4-ąją, ir dar anksčiau savo dienoraštyje rašė: "Tai buvo mirtina kova. Bet esu pašauktas būti kunigu ir tam pašaukimui paaukosiu viską".

Religijos mokytojas dr. Vinenbergas, anksti pažinęs šio jaunuolio būdo savybes, apie Karlą Leisnerį rašė: "Vienas iš stropiausių mano mokinių... Jo jaunatviškas polėkis traukė kitus. Jo atkaklumas padėdavo nugalėti sunkumus. Nikotino



ir alkoholio atsisakymas, neišrankus maitinimasis ir ribotas miegas, tolimos kelionės pėsčiomis ir atsidėjimas esminiams dalykams davė Karlui jėgų plaukti prieš srovę. Gyvenimas su Bažnyčia buvo jo širdies poreikis, bet jokiū būdu ne davatkiškumas. Prigimtis ir antgamtė jame buvo neišskiriamai susipynę”.

Šionštato (Schonstätt)* judėjimas taip pat davė jam stiprių impulsų. Šis dvasingumas jį žavėjo, stiprino tikėjimo liudijimą iki pat mirties.

1939 metų kovo 25 dieną Karlas Leisneris tapo diakonu. Po keleto mėnesių būtų įšventintas kunigu. Tačiau dėl staiga diagnozuotos plaučių tuberkuliozės turėjo vykti gydytis į St. Blasien Švarcvalde. Čia jis pasisakė apie pasikėsinimą prieš Hitlerį, kuris įvyko 1939 m. lapkričio 8 dieną, ir už tai buvo gestapo suimtas. Kalėjimas Freiburge, koncentracijos stovykla Sachsenhauzene, iš ten 1940 metų gruodį - į koncentracijos stovyklą Dachau. Tačiau net ir Dachau viskas vyko ne taip, kaip buvo galima tikėtis. Ten kalintas prancūzas vyskupas Gabrielis Pike mirtinai sergančiam diakonui 1944 metų gruodžio 17 dieną 26 bloke suteikė kunigo šventimus. Visi dalyvavę šventimų apeigose rizikavo savo gyvybe. Savo pirmąsias ir paskutiniąsias šv. Mišias neopresbiteris aukėjo 1944 metais per šv. Stepono dieną.

Tačiau 1945 metų gegužės 4 dieną Karlas Leisneris buvo išlaisvintas iš Dachau koncentracijos stovyklos. Tą pačią dieną jis nuvyko į Planego sanatoriją netoli Miuncheno, kur rugpjūčio 12 dieną iškeliavo į Amžinąją Tėvynę. Paskutinis sakinyš jo dienoraštyje įrašytas 1945 metų liepos 25 dieną. Jis skamba taip: "Aukščiausiasis, palaimink ir mano priešus!"

* Šionštatas - Vokietijos vietovė, tapusi stiprių katalikų šeimų, vienuolių, kunigų ir jaunimo dvasinio atsinaujinimo centru su savita rekolekčių metodika (*vertėjopastaba*).



Michaelis Pro (1891 - 1927)

Ką nors nekaltą apkaltinti pasikėsiniu ir be jokio teismo proceso nuteisti karinio tribunolo posėdyje - tai vienas iš šiandien plačiai žinomų žiaurių metodų, kurio auka tapo ir žymiausias meksikietis kankinys Michaelis

Pro. Nepaisydamas jį kankinusios skrandžio ligos, baisių Kaleso* persekiojimų sukuryje jis veikė tarp varguomenės, buvo meilės kupinas apaštalas, padėdavo neturtingiesiems ir kaliniams. Krėsdamas pokštus nuolat vedžiojo policiją už nosies. Pakeliui į egzekucijos vykdymo vietą vienas iš agentų prašė jo atleidimo. "Aš ne tik atleidžiu tau, tu esi man labai mielas", - atsakė kunigas.

Tėvas Michaelis Pro SJ mirė su šūksniu lūpose: "Tegyvuoja Kristus Karalius!"

* Kalesas (Calles Plutarco Elias. 1877 - 1945) - Meksikos generolas, vėliau prezidentas, vieno kruviniausių istorijoje katalikų persekiojimo organizatorius (*vertėjo pastaba*).

Wilhelm Schamoni
JAUNI IR ŠVENTI

Redaktorė *V. Micevičiūtė*
Viršelis *L. Prialgauskaitės*
Maketavo *V. Daugirdaitė*

SL 1083. 1995 09 28. 5 sp. 1. Tir. 7000 egz.

Užsakymas 4999. Išleido LKB Tarpdiecezinės Katechetinės
Komisijos leidykla. Rotušės a. 23, 3000 Kaunas.

Spausdino "Aušros" spaustuvė, Vytauto pr. 23, 3000 Kaunas.